

නිර්මල මුදුණුම කොයා...

සංවාද අංක ②

පුරුෂ ගලතර ධම්මරත්නික ස්වාමීන්වහන්සේ සමඟ කළ සංවාදයක්

මෙය නොමිලේ බෙදන පොතකි

ප්‍රථම මුද්‍රණය 2009 සැප්තැම්බර්

සංවේදී සහෘද්‍ය පර්ෂදය ඉදිරිපත් කිරීමක්

සංවේදී සහෘද්‍ය පර්ෂදය

අංක: 67/35 ආසිරි පෙදෙස, රජ මාවත, රත්මලාන

E-mail: reality2554@gmail.com

ISBN 978 - 955 - 8253 - 06 - 9

© සියලුම හිමිකම් කර්තෘ සතුයි

N. Warnakula No: 08 Ranajayagama, Waidya Road, Dehiwala

Mobile : 0094 - 0785 271 274 Mobile - 0094 - 077 44 88 776

මෙම පොතෙහි සඳහන් ධර්ම සාකච්ඡාව සඳහා මගේ මිතුරෙකු වන එම්. ඉනාමි මොහොමඩ්ද මමද සහභාගි වුනෙමු. මෙම සංවාද අංක (2) මෙයට පෙර නිකුත් කළ සංවාද අංක (1) හි ධර්ම කරුණු සමඟ සමකාමීව යන සාකච්ඡාවක් නොව. මෙය වෙනත් පිරිසක් වෙනත් දිනයකදී පූජ්‍ය ගලගර ධම්මරක්ඛිත ස්වාමීන්වහන්සේ සමඟ යෙදුනු සංවාදයකි. එහිදී සංවාදයට බඳුන්වූ කරුණු සියල්ලම මෙම පොතෙහි සඳහන්වේ. සංවේදී සහෘද්‍ය පර්ෂදයේ මිතුරන් නිර්මල බුදුදහම දේශනා කරන ස්වාමීන් වහන්සේලා සොයා යන පිරිසකි. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස අපට මෙම ස්වාමීන්වහන්සේලා මුණාගැසුනි. එහිදී අප අසන විවිධ ප්‍රශ්නවලට ගලගර ධම්මරක්ඛිත ස්වාමීන්වහන්සේ දේශනාකළ ඉතා වටිනා ධර්ම කරුණු පොතකට ගොනුකර ඔබ අතට පත්කිරීම අපගේ පරමාර්ථය විය. අප අසන ප්‍රශ්නවලට උන්වහන්සේගෙන් පැහැදිලි පිලිතුරු අසන්න ලැබීම අපගේ මහත් භාග්‍යයකි.

ඔබට උන්වහන්සේලා වැඩ සිටින ආරාම වෙත ගොස් ධර්මය සාකච්ඡා කිරීමට අවශ්‍ය නම් එම ආරාමයේ ලිපිනය, දුරකථන අංකය. මෙම පොතෙහි සඳහන්වේ. ඔබට හැකි සෑම අවස්ථාවකම ස්වාමීන්වහන්සේලා මුණාගැසී ඉතා වටිනා ධර්ම කරුණු රැසක් එකතු කරගන්නේ නම් එය ඔබට ඉතා ප්‍රයෝජනවත් වේවි. මෙම ස්වාමීන් වහන්සේලා වැඩවසන වෙනත් ප්‍රදේශ. අනුරාධපුරය, මාවනැල්ල, නාරම්මල, මීගමුව මාදම්පේ යන ප්‍රදේශවේ,

මෙම පොත පැහැදිලිව සකස් කිරීමට විවිධ අයුරින් සහයෝගය දැක්වූ සී. පීරසිංහ මහතා, චන්ද්‍රිකා දමයන්ති, අසංකා පීවනි, පී. වසන්ත, මලින්දිකා ප්‍රියදර්ශනි, සුගත් කුමාර, යන සොයුරු සොයුරන්, කළුනාණි හේමචන්ද්‍ර මහත්මිය හා හේමචන්ද්‍ර මහතා, කුසුම් සෙනවිරත්න මහත්මිය ඇතුලු සියලුම දෙනා කැපකළ ඒ සත්කාරය, පරම ගාත්තවු උතුම් නිර්වානිය අවබෝධය පිණිස හේතු වාසනා වේවා.

ස්තූතියි
කර්තෘ, **චන්. වර්ණකුල**

ස්වාමීන් වහන්ස වැඩවසන ආරාමයේ ලිපිනය
පූජ්‍ය ගලගර ධම්මරක්ඛිත ස්වාමීන් වහන්ස
බුද්ධරක්ඛිත ආශ්‍රමය
මැටියගනේ, බෙලිගල (සබර), කැගල්ල.
දුරකතන අංකය : 0353 350 585

.....උප දෙදෙනා ස්වාමීන් වහන්සේ වැඩ සිටින ආරාමයට ළඟාවන විට එදින රාත්‍රී විය. කලාමැදිරියන්ගේ ආලෝකයත් රැහැයියන්ගේ හඬත් හැර බොහෝම නිහඬ පරිසරයක් ඒ මොහොතේ තිබුණි. ඒ වනවිට මවක් පියෙක් පුතෙක් හා දියණියක් ද ස්වාමීන් වහන්සේ සමඟ ධර්ම සාකච්චාවක යෙදී සිටියාහ. අපි දෙදෙනාද එනනින් වාඩිවී ඔවුන් හා එකතුවී ස්වාමීන් වහන්සේ සමඟ සංවාදයේ යෙදුනෙමු. එහි සිටි සියළුදෙනාම ස්වාමීන් වහන්සේගෙන් ඒ ඒ අවස්ථාවලදී ඇසූ ප්‍රශ්නවලට ලද පිළිතුරු මෙහි ඇතුළත්වේ.

ප්‍රශ්නය:- *ස්වාමීන් වහන්ස.....සමාජයේ විචිතවන විට විවිධ ගැටුම් ඇති වෙනවා. මේ අවස්ථාවන්හි ඇපට කේන්ද්‍රීය තර්භාව වෙරය වැනි නිකුත්වී සිටින හටගෙන විවිධ ජීවිත ඇති වෙනවා. මෙතෙහි වනවිට ඇතිවන සමහර ජීවිත ප්‍රබලයි. චේදනා සහිතයි. ස්වාමීන් වහන්ස.....මෙවැනි අවස්ථාවල සිතෙහි ස්වභාවය ගැන පැහැදිලි කිරීමක් කළහොත් නම්.....*

.....මද වේලාවක් නිහඬව සිටි ස්වාමීන් වහන්සේ මෙසේ පිළිතුරු සැපයූ සේක.....

සීච්චාමිනි වහන්සේ :-සෙන් උපමා කථාවක සඳහන් වෙනවා.....

.....ශිෂ්‍යයෙක් ගිනිල්ලා ගුරුවරයට කියනවා

"ඇන් ස්වාමීනි මට හරියට තර්භාව යනවා.

මට මේ තර්භාව හැදුලා දෙන්න..." කියා

ගුරුවරයා කියනවා ".....මට තර්භාව පෙනන්න" "

"පෙන්වන්න මුකුත් නැහැ ස්වාමීන් වහන්ස"

"එහෙනම් දෙන්න. ඔයා ලඟ තර්භාව තියාගන්නේ නැතිව,

තර්භාව මට දෙන්න "

"දෙන්න දේකුත් නැහැ ස්වාමීන් වහන්ස"

එහෙනම් විසි කරන්න.....!

"විසිකරන්න දේකුත් නැහැ ස්වාමීන් වහන්ස" කිව්වලු.....

....ඒකෙන්ම ඔහුට සත්‍ය අවබෝධ වුනා.....!

ඒ කියන්නේ.....අත්හරින්න දේකුත් නැහැ...

...තියාගන්න දේකුත් නැහැ. ...විසිකරන්න දේකුත් නැහැ

එහෙනම් තර්භාව..... තර්භාව..... කියන ඒවා කෝ.....!

ඇතිවෙලා නැති වුනානේ ඒවා

.....දෙන්න දේකුත් නැහැ

.....පෙන්වන්න දේකුත් නැහැ

.....විසිකරන්න කිව්වාලු.....!

.....විසිකරන්න දේකුත් නැහැ.....!

එහෙනම් තියාගන්න කිව්වා.....!

තියාගන්න දේකුත් නැහැ කිව්වා.....!

.....ඒ වෙලාවට හේතු නිසා පහල වෙනවා
ඒ වෙලාවට හේතු නිසා පහල වෙලා ඒ වෙලාවටම ඒක නැසිලා යනවා හේද....?
තියෙන දෙයක් නැහැ හේද... ඔතන....?
පවතින දෙයක් නැහැ..... හේද....?
යම් යම් හේතු එනකොට තරහා එනවා.....
යම් යම් හේතු එනකොට තරහා ඇවිල්ලා
ඒ හේතු ඉවත් වෙන කොට ඉබේටම නිවිලා යනවා....!

.....**ස්වාමීන් වහන්ස, සිතුවිලි බැඳුලා නියාගන්න එක හේද ප්‍රශ්නය....?**

බැඳුලා නියාගන්නවා නෙවෙයි.... ඒක නැතිවුන බව පේන්නේ නැතිකම.
බැඳුලා නියාගන්නවා නෙවෙයි....!ඒක දන්නේ නැත්නම් අනිවාර්යයෙන්ම
මනසේ එකතු වෙනවාමයි...ගොඩ ගැහෙනවාමයි....
අපිට සිද්ධිය අවසන් බව පෙනෙනම්....!
....සිද්ධියෙන් සිද්ධිය අවසන් බව පෙනෙනම්....!
අවසන් බව පෙනෙනම් අපිට සිහිකරන්නවත් දෙයක් නැහැ ඒවායේ....!
.....හේතුවල එලනේ....!

.....**ස්වාමීන් වහන්ස,පුද්ගලයෝත් එක්ක ගැටෙනන වන විට.....**

.....සීමාපයේ අපි හැසිරෙනවා....!
සමාපයේ අපි හැසිරෙනකොට තමා කැමති විදියට,
ලෝකයේ සිදුවෙන දේවල් ඕන තරම් තියෙනවා.හේද....?
තමා කැමති විදිය පවත්වා ගන්න එකම නොවෙද වෙහෙස....?
තමා කැමති විදිය අතහැරලා දැමීමා නම් ඔය වෙහෙස නැහැ හේද....?

.....**ස්වාමීන් වහන්ස,අන්‍ය දේවල් නොගන්න තැනට අපේ හිත භාදාගන්න නම් අපි
මොනවද කබන්න බිනේ.....?**

බලාපොරොත්තු අත්හරින්න ඕනේ....!
මෙහෙම මෙහෙම වෙන්න ඕනේ කියලා තබා තිබෙන
බලාපොරොත්තු අත්හරින්න ඕනේ....!
මොනවා හරි බලාපොරොත්තුවක් තමයි දුකක් උපදවන්නේ.....
මෙසේ විය යුතුයි.....
මෙසේ විය යුතුයි..... කියලා අපි ලෝකය ගැන තීරණ ගන්නවා.
නමුත් ඒක එහෙම නොවෙනවා....!
මා කැමති හැටියට ලෝකය පවතින්න ඕනේ කියලා මම හිතනවා
නමුත් අනිත් කෙනාත් හිතනවනේ තව විදියකට....
අනිත් අනිත් අයත් එහෙම හිතනවානේ.... හේද....?

බිස් එකේ යනකොට කෙනෙක් ජනේල වීදුරුව අරින්න හදනවා. ...මනුට දහඩියයි.
පසුපස වාඩිවෙලා ඉන්නකෙනා කියනවා මට හෙමිබිරිස්සාව අරින්න එපා කියලා.

එතකොට කවුද හරි.....?

දෙන්නම හරිනේ.....!.....නේද.....?

හරිවුනාට දෙන්නටම මික කරගන්න බැහැනේ....

හරිවුනාට දෙන්නම සතුටු කරගන්න බැහැනේ....

එක්කෙනෙක් දහඩිය නිසා ජනේල අරින්න හදනවා
අනෙත්කෙනා හෙමිබිරිස්සාව නිසා වහන්න හදනවා.

සුළං වදින්න අමාරයි කියලා....!

එතකොට... ඒවගේ තමා කැමති විදිය,...

තමා කැමති විදිය,....

තමා කැමති විදියක් තියෙනවා

තමා කැමති දේවලට කැමැත්ත තබා තිබෙන ආකාර එකිනෙකට වෙනස්.....

.....මා අකමැතිදේ තවකෙනෙක් කැමතිවෙලා තියෙනවා නේද.....?

.....මා කැමතිදේ තවකෙනෙක් අකමැතිවෙලා තියෙනවා නේද.....?

.....මා කැමැත්ත අතහැරියා නම්.....!

අකමැත්තට වෙහෙසක් නැහැ නේද.....?

"යං පිච්චං නලබති තමිපි දුක්ඛං"

යමක් කැමතිද එය නොලැබීම දුකක්

මා කැමති විදියේ දේවල් තබලා තිබෙනවාක්.....

ඒ කැමති විදිය ඉටුනොවන විට මට තරහා එනවා.

මා කැමති විදිය මා ළඟ තිබෙනවාක්.....

මට තරහා එනඑකෙන් වළකින්න බැහැ නේද.....?

....බැහැ නේද.....?

එතකොට මා කැමති විදිය ඉෂ්ට නොවෙනවාක්.....

මා කැමති විදිය ඉෂ්ට වෙනවා නම් සතුටුයි.නමුත් එහෙම ම නොවෙනවා.....!

මොකද මේ ලෝකේ අටලෝ දහම කියන්නේ සැප විතරක් නොවෙයි

සැප දුක. යස අයස, නින්දා ප්‍රශංසා, ලාභ අලාභ

මේ ලෝකේ, මේ අටම පවතිනවා.....!

අපි හදනවා කැමති හතර තියාගන්න

අකමැති හතර අයිත්කරන්න.....!

නමුත් ඒක වෙන්නේ නැහැ.....?

අපි කැමැත්ත අතහැරලා දැමීමා නම්.....!

අකමැත්ත ආවාටත් අපිට වෙහෙසක් නැහැ නේද.....?

කැමැත්ත අතහැරලා දැමීමා නම් අපිට බලාපොරොත්තු නැහැ.....!

මිනිස්සු බනින ඒවට මම සැලෙන්නේ නැහැ කියලා හිතාගන්නා නම්.....!

ඒ බැන්න ඒවා ආයෙත් ඒ මිනිස්සුන්ටනේ යන්නේ.

මම සැලෙන්නේ නැහැ, මම බාරගන්නේ නැහැ, කම්පා වෙන්නේ නැහැ

.....ස්වාමීන් වහන්ස,.....කෙනෙක් මට පැහැර දුන්නොත්.....

ඔව් කෙනෙක් පහර ගහද්දි මම ඒකට විරුද්ධව පහර දෙන්න ගියොත්.....

.....ස්වාමීන් වහන්ස, මට පැහැරදෙද්දි මම පැහැරදෙන්නේ නැතුව කොව්ච්ච වෙලාවක් ඉවසන්නද....?

ඒක ඉවසන්න පුළුවන් වෙන්නේ එයා වඩලා තියෙන ධර්මතාවය අනුවයි. පහරක් ගැහැට්ටුවොත්, පහරකන්න සිදුවුනොත්, එතනදී බුදුහාමුදුරුවෝ වදාරලා තියෙන්නේ එයා මාව මැරුවේ නැහැනේ.....! ඒක හොඳයි... ඒ නිසා එයා හොඳයි.... යනුවෙනි.

.....ස්වාමීන් වහන්ස, අපට යම්කිසි අවස්ථාවක් එතවතේ, දර්ශන බැරි අවස්ථාවක්.....!

ඒ අපිට දරන්න බැරි අවස්ථාවක් එන්නේ....

අපි දරන්න පුරුදු කරලා නැති නිසා.....!

දරන මානසිකත්වය පුරුදු පුහුණු කරලා නැති නිසා....

අපිට ඒවා පීඩා එනකොට, අපිට ඒවා දරාගන්න බැරවුනාම ඒවට ප්‍රතික්‍රියා දක්වනවා. නමුත්, බුදුහාමුදුරුවෝ සංඝයා වන්නේසේලාට වදාලේ අතපය හොරුන් විසින් කැපුවත් නුඹලා ඔවුන් කෙරෙහි සුළු මොහොතක් හෝ තරහා ගත්තොත් නුඹලා මාගේ අනුශාසනා පිළිපදින්නන් නොවෙයි.කියත් වලින් අතපය කපන කල්හිද ඔවුන් කෙරෙහි ද්වේශ කළොත් නුඹලා මාගේ අනුශාසනා පිළිපදින්නන් නොවෙයි.

එහෙම ඉන්න පුළුවන් කියන එකක් නොවෙයි මේ කියන්නේ, නමුත් බුදුහාමුදුරුවෝ වදාරලා තියෙන්නේ එහෙමයි. මොනම හේතුවක් නිසාවත් ඒකට වෛරයෙන් හෝ ක්‍රෝධයෙන් පිළිතුරු සැපයීම අසාර්ථකයි.

.....ස්වාමීන් වහන්ස,.....යම් පැහැර කෑමකදී ඉවසීමෙන් ජිලිතුරු යැපෙන්න, ඉවසන්න ඉවසන්න පැහැර දෙනවනම්, අන්තේතන උත්සාහා කළොත් තේන්තේන්ත.... තේන්තේන්තන් පැහැර දෙනවානම් මොනවද කළ යුත්තේ.....?

ඉවසන්න ඔනේ.....!

එකට එක කරන එකනම් බුදුහාමුදුරුවෝ අනුමත කරලා නැහැ.

මෝඩකම් නිසා පහරකන්න ඔනෙ නැහැනේ.

පලායන්න පුළුවන් ක්‍රමයක් තියෙනවා නම් පලා ගියත් ඔවුන්ට එරෙහිකම් නොකළ යුතුයි කියලයි වදාරලා තියෙන්නේ.....!

මොකද එහෙම පහර කාලා මැරුණත් ඔවුන්ට එරෙහිකම් නොකර මරණය උතුම්. මොකද ඊළඟ ජීවිතය හරි ඔහු බේර්ලා. එකට එක කරලා මැරුණොත් තරහා, ක්‍රෝධ, කප්පම සිත් ඇති කරගෙනේ මැරෙන්නේ. ඒකට කප්පම විපාක තියෙනවා.

.....**ස්වාමීන් වහන්ස, කථාවක් තියෙනවනේ ස්ඵරයක් ගැන?**

මධ්‍යසතාණන් වහන්සේ කෙනෙක් ළඟ මෙෙත්‍රිය ඉගෙන ගත්ත නාගයෙක් සිටියා එක දවසක් මේ නාගයා එන්න ප්‍රමාද වුණා. බෝසතාණන් වහන්සේ ඇහුවා මොකද මේ තරම් ප්‍රමාද වුණේ කියා....?

බලන්නකෝ, බෝසතාණන් වහන්ස....! මම තැන්පත්ව හිටපු නිසා දුරට ගිය ගැහැනු කට්ටියක් දුරමටියකට බඳුන් කමයක් නැතුව මාව තියලා ගැටගැසුවා. මම ඉතින් ලිහනකම් ඉඳලා ආවේ.මම තැන්පත් නිසා දැන් ළමයි පවා මාව විහිලුවකට අරගෙන, සෙල්ලම් කරන්න මාව රවුම් කරලා චීසිකරනවා.

එවිට බෝසතාණන් වහන්සේ පවසනවා.....

මම නුඹට කාටවත් හිරිහැරයක් නොකර මෙෙත්‍රියෙත් තැන්පත්ව ජීවත්වෙන්න කිව්වා මිසක් පෙනය පෙන්නන්න එපා කිව්වේ නැහැනේ.

නුඹ නාගයෙක්....! මනුෂ්‍යයෙක් නොවෙයි....!

ඒ නිසා තරහා නැතිව පොඩ්ඩක් පෙනය පෙන්නලා සු..සු...හඬින් ශබ්ද කළා නම් ඔව්වර කරදරයක් නැහැනේ... කියලා බෝසතාණන් වහන්සේ පැවසුවලු..

එහෙම උපාය මාර්ගත් තියෙනවා....!ඒ වගේ මෙෙත්‍රි කරුණාව කියලා මෝඩයන් මැද්දේ මෙෙත්‍රි කරුණාවම පෙන්නලා මෝඩයන්ට වැඩක් නැහැ. එවැනි අවස්ථාවක උපාය මාර්ගයක් යොදන්න ඕනේ හැබැයි තරහා නැතිව....!

මෝඩයා දමනය කරන්නත් එපැයි නේද....? එහෙම ක්‍රමත් තියෙනවා....!

.....**ස්වාමීන් වහන්ස, ජූන්තිම ප්‍රතිඵලය වර්ණාය නම්?**

ඒක ඉවසන්න කියලා බුදුහාමුදුරුවන් වදාලේ. අන්තිම ප්‍රතිඵලය මරණය නම්, පෙර කථම විපාකයකටයි මට මේ මුහුණ දෙන්න සිද්ධ වුනේ....!

එහෙම නැතුව, නාගය පෙනෙය පෙන්නනවා වගේ උපාය මාර්ග යොදන්න පුළුවන් නම් හොඳයි. අරයා මරණවා නෙවෙයි. සමයක් ප්‍රයෝගයකින් බේරෙන්න පුළුවන් නම් හොඳයි. නිස්කාරණයේ පැටලෙන්නේ නැතිව එයාගෙන් බේරෙන්න පුළුවන් ක්‍රමයක් තියෙනවා නම් යෙදිය යුතුයි.

...බුදුරුදුන්ගේ කාලේ එක පලාතක බමුණෙක් හිටියා "ප්‍රශ්ණාගුණ්ටකයා" කියලා. මේ බමුණා හාමුදුරුවරුන්ට පිණ්ඩපාතේ වඩිනකොට ඒ පළාතේ පිණ්ඩපාතය ලබාගන්න බැරවෙන්න, මග රැකලා ඉඳගෙන ප්‍රශ්න අහනවා.

ඔබ වහන්සේ මහණ වුනේ ඇයි.....?

ඔබ වහන්සේ රහත්වෙලාද.....?විවිධ ප්‍රශ්න...

පිණ්ඩපාතේ වඩින්නවත් දෙන්නේ නැහැ

ඔබ වහන්සේට සාධි ප්‍රතිභාර්යය පාන්න බැරිද.....?

හරිම කරදරයක්.පස්සෙන් ඇවිත් කරදර කරනවාලු.

ඊට පස්සේ හමුදුරුනමක් ගියාලු මෙයාට හොඳ පාඩමක් උගන්වන්න ඕනේ කියලා. උන්වහන්සේගෙනුත් ප්‍රශ්න කරන්න ආවලු. පොඩ්ඩක් ඉන්නවකෝ කියලා පාත්තරේත් පැත්තකින් තිබ්බලු. සිවුරත් පැත්තකින් තිබ්බලු. හොඳටම පහර දුන්නලු.

....පහරදීලා පහරදීලා කිව්වලු. ආයෙත් එහෙම හමුදුරුවරුන්ට කරදර කළොත් බලාගෙනයි කිව්වලු. පසුව බුදුහාමුදුරුවන්ට මේක දැනගන්න ලැබුණාලු.

.....බුදුහාමුදුරුවෝ දේශනා කරනවා අතීත කතාව....

ඔය ප්‍රශ්නාගුණ්ටිකයා පෙර ජීවිතයකදී කුරුමිණියෙක් වෙලා ඉඳලා තියෙනවා. දිනක් මේ කුරුමිණියා මත්පැන් ඉතිරිවෙච්ච භාජනයකට වැටිලා, ඒවා බිලා කුරුමිණියා මත් වුනාලු. මත්වෙලා පියාඹගෙන යද්දි වැටිලා ගොම ගොඩක එරුනලු. කුරුමිණියට හිතුනලු මම දැන් මහත්වෙලා, මගේ බරට මේ පොළවත් එරෙනවා කියලා. දැන් ඉතින් මම තරම් ලොක්කෙක් නැහැ කියලා, හිතිලා ඒ ළඟින් යන අලියෙකුට කිව්වලු, පුළුවන්නම් මා සමග සටනට එන්න කියලා. නුඹත් එක්ක මොන සටනක්ද කියලා අලියා ගොමගොඩ උඩට පැහැරුවලු.

....පෙර ජීවිතයකදී ඔය අලියා තමයි අර හාමුදුරුවෝ. බුදුහාමුදුරුවෝ දේශනා කළා ...ඔහුගේ කට නිසා පෙර ජීවිතවලදීත් ඔය වගේ විපත්වලට පත්වෙලා තියෙනවා කියලා අර ප්‍රශ්නාගුණ්ටිකයාගේ වරද පෙන්වා දුන්නලු. ඒ ඇරෙන්න අර හමුදුරුවන්ගේ වරදක් කියන්න ගියේ නැහැ.

ඒ වගේ තැන් තවත් තියෙනවා නේද ජාතක කතාවල....?

ධික ජාතකයේත් එහෙමනේ. කොකෙක්, පායන කාලයේදී හිඳෙන වතුර වලක මාලුවන් අමතා කියනවා, වතුර තිබෙන හොඳ විලකට මම නුඹලව ගිහින් දාන්නම් කියලා එක මාළුවෙක් අරගෙන ගිහිල්ලා හොඳ විලක් පෙන්නලා ගෙන් දාලා, මාළුවන් එකා එකා රවට්ටිගෙන කැලේ ගහකට ගෙනිහිල්ලා කෑවලු.

මේ විලේ ඉන්න කකුළුවාව ගෙනියන්න හදනකොට කකුළුවාට හිතුනලු කොක්කු කවද්ද උපන්නේකට මාළුවන්ට මෙහි කළේ. කෝකටත් මෙයාගේ බෙල්ලෙන්ම අල්ල ගන්න ඕනේ කියලා පියාඹලා ගෙනියනකොට උඩදී කකුළුවාට දැනුනලු කොකා කියපු විල දිහාවට නෙවෙයි ගෙනියන්නේ කියලා. පස්සේ කකුළුවා දැක්කලු අන ගහක අත්තක මාලු කටු විසිරිලා තිබෙනවා.

කකුළුවාට ඉක්මණින් වැටහුනාලු මේ නම් ගෙනියන්නේ මාවත් මරන්න තමයි කියලා හිතිලා තදකළාලු කොකාගේ බෙල්ල. ගිහින් දානවද නැද්ද මාව විලට කියලා කිව්වා. බය වුණා කොකා කකුළුවා විලට ගිහින් දාන්න තීරණය කරලා කකුළුවා විලට ගිහින් දානකොටම කකුළුවා කොකාගේ බෙල්ල කැපුවලු.....

එතනත් කොකාගේ උර්වලකම පෙන්වා තිබෙනවා මිස.....

කකුළුවා වැරදියි කිව්වෙ නැහැ නේද.....?

ඒ වගේ කතාවක් තියෙනවා නරියෙකුට මී රැළක් බාරදිලා නරියා කිව්වලු මම නුඹලට උදවු කරනවා ආරක්ෂා කරනවා කියලා මී රැළ පිටිපසෙන් යනවලු. මී රැළේ එකා එකා අඩුවෙනවලු. ඒ කටාවේ නායකයා බෝසතාණෝ. බෝසතාණෝ ගියාලු පිටුපසට. බෝසතාණන්වත් අල්ල ගන්න හදනකොටම පිටට පැහැලා බෙල්ල හපලා නරියව මැරුවලු. ජාතක කතාවල එහෙම සදහන් වෙනවා. අසාධාරණය කරන්න ගිය කෙනාට වන විපත් පෙන්නවා මිස.....

අනිත් ඒවා ගැන කතා කළේ නැහැ නේද.....?

.....**රුචාවිත ව්‍යාජය, ව්‍යාජවී ව්‍යාජ කච්ඡන ගිය තැනැත්තාට ඇතුළුයක සිද්ධ වෙන්නේ තැදැදු....?**

ඒක වෙනවා. ඒක වෙනම කාරණයක්.

මෙහෙය පැහැදිලි කරන්න ගියේ කපටිකමට පාඩමක්නේ. මෙහෙය ඉලක්කය අනතුරක් කරන්න හැදව කෙනාට වන විපතනේ.

.....**රුචාවිත ව්‍යාජය, ගැටවෙන්න යන භෞතවලටත් ඇපෙත් මොකක් හරි භෞත නියමතාවා තේද....?**

ඔව්.....! හේතුවක් සපයලා නමයි අපිට අරහෙම පහර කන්න සිද්ධ වෙන්නේ. අහේතුව අපිට ගුටිකන්න වෙන්නේ නැහැනේ. අපි ළඟත් මොකක් හරි දුර්වලතාවයක්, මෝඩකමක් හෝ වෙනසම හේතුවක් නිසා වෙන්න ඇති.

.....**රුචාවිත ව්‍යාජය, පෙර ඇතුළුයක වෙන්න පුළුවන් තේද....?**

ඔව්.....! පෙර අකුසලයක් නිසා හෝ මේ ජීවිතයේදී කළ අකුසලයක් නිසා හෝ නැත්නම් මේ මොහොතේ කළ අකුසලයක් නිසා හෝ වෙන්න පුළුවන්.

.....**රුචාවිත ව්‍යාජය, ඒ මාතෘකා වකකමනේ ඇත්ත ව්‍යාජ වෙන්නේ.....!**

ඔව්... ඒ නිසා එහෙම වෙන්න පුළුවන්.....!

.....**රුචාවිත ව්‍යාජය, ඒ සිද්ධිත්වල මතක සටහන් නිතර වැදෙනවා තේද.....?**

ඒ මතක සටහන් කියන ඒවා වල... මොකවත් නියෙනවද....?
මතක් වුණොත් හේද ඒක කාරණයක් වෙන්නේ....?
එතකත් එහේ මොකවත් නියෙනවද....?
අනිතය පිළිබඳ අපේ මනසේ රැඳීවි මතක සටහන්වල,
මතක් වෙන්න පෙර මොකවත් නියෙනවද....?

.....**රුචාවිත ව්‍යාජය, මතක කළොත් මතක වෙනවා තේද....?**

ඒ මතක් වුණොත්නේ ඒක.
මම අහන්නේ කොහෙද ඒවා නියෙන්නේ.
එතන මොකවත් නියෙනවද....?
නියෙනවා කියලා විශ්වාසයක්නේ,මෝඩකමක්නේ, ...අවිද්‍යාවක්නේ....! හේද....?
මට ගහපුවා නියෙනවා, බැහැපුවා නියෙනවා,
අරෙහෙම කළා හේද, මෙහෙම කළා හේද,
අරෙහෙම කරපුවා නියෙනවා,
මෙහෙම කරපුවා නියෙනවා කියලා
රඳවා ගත්ත තැන මොකවත් නියෙනවද....?
මනසේ රැඳීලා නියෙන තැන මොනවා හරි නියෙනවද....?
මතක් වුණායිත් පස්සෙහේ කාරණයක් වෙන්නේ....! ...හේද....?
මතක් වුණායිත් පස්සේ ඒක හිත කියන්න පුළුවන්

හීනට පහළ වුණා..... රැඳිලා මතක් වෙන්න පෙර ඒවා කොහෙද තියෙන්නේ....?
 කොහේවත් තියෙනවද මොකවත්.
 මොකවත් නැහැ නේද....?
 ඉවරටම ඉවරයිනේ ඒවා.
 දැන් මෙව්වර කාලයක් අපි ගෙවල් දොරවල්වල හිටියා.
 දැන් ඒ පැත්ත තියෙනවද....?
 දැන් මෙව්වර කාලයක් අපි ගෙවල් දොරවල්වල හිටිය පැත්ත තියෙනවද....?
 දැන් ඉන්නේ ආරාමයෙන්....!
 දැන් කෝ හිටපුවා,
 කෝ රැකියා කරපුවා,
 කෝ අපි ඉස්කොලේ ගියපුවා,
 කොහේ හරි තියෙනවද, මොනවා හරි පෙන්නන්න....?
 මතක් වුණොත් ඒක වෙනම එකක්. අතීතය කොහේ හරි තියෙනවද....?
 මොකවත් නැහැනේද....?
 අහස වගේ නේද....?
 අපි ඒවා තියෙනවා කියන විශ්වාසයකට,
 දෘෂ්ටියකට මුලාවෙලා නේද ඉන්නේ.
 ඒ නැතිවෙව්ව, මැරව්ව ඒවටනේ අපි ආයෙ පණ දිලා ගන්නේ....!
 අතීතය අතීතය මිස වර්තමානය නෙවෙයි....! නේද....?
 නමුත් අපි වර්තමානය අතීතය කරගන්නේ නැද්ද....?
 නමුත් වර්තමානය වර්තමානයමනේ....!
 මේ මොහොතනේ....?
 මේ මොහොත කියන්නේ මැරව්ව අතීතය නොවෙයි.
 මැරව්ව අතීතය මැරලයි අපිට මේ මොහොත ආවේ.

**.....සුවාමින් වැහැන්ස, වචන කැවෙනවා, බද්දකැරැව්ව යුත්තේ තියෙනවා හේද එළඹෙයි
 මොහොත ගැන ගිහන්න කියලා....?**

මිටි. බද්දේකැරව්ව සූත්‍රය කියන්නේ... බුද්ධ කාලයේ එක භාමුදුරුනමක් හුදෙකලාව
 වාසය කරනවා. මේ භාමුදුරුවෝ ආහාර ගන්නේ තනියම, ගමන්බිමක්වල යන්නේ තනියම,
 නොයෙක් කටයුතුවල යෙදෙන්නේ තනියම. නිදාගන්නේ තනියම, හුදෙකලා වාසයට
 බොහොම ප්‍රියයි. වනාන්තරයේ හුදෙකලාව වාසය කරනවා.

මය හුදෙකලාව නම් බුදුභාමුදුරුවන් දේශනා කළ හුදෙකලාව නෙවෙයි කියලා අතින්
 හික්ෂුන් වහන්සේලා පැවසුවා.උන්වහන්සේ ඒක පිළිගත්තේ නැහැ.

බුදුන්වහන්සේට මේ ගැන සැලකළාම බුදුන්වහන්සේ අහනවා,
 අත්තද ඔබ වහන්සේ තනියම හුදෙකලාවාසයට ප්‍රියයි කියන්නේ....!
 එහෙමයි බුදුන්වහන්ස, ඔබ වහන්සේම වදාලා නේද හුදෙකලා වාසයේ ගුණ.
බුදුන්වහන්සේ පවසනවාඑහෙම හුදෙකලාවක් මේ ලෝකේ තියෙනවා
 නමුත් ඕක උත්තරීතර හුදෙකලාව නොවෙයි
 තෘෂ්ණාව දෙවෙතිනම් එතන දෙන්නෙක් ඉන්නවා.

.....**ය්‍යාමිත් ව්‍යාත්ය, නාඡ්ණාව ජෛවිනි නමි කියන්තේ**?

ධාඡ්ණාව දෛවිනිකොට ගන්න තනන්තා ළග හුදෙකලාවක් නත.

.....**ඒ කියන්තේ ය්‍යාමිත් ව්‍යාත්ය**?

ඒ කියන්තේ මරච්චි අභිතය මරච්චි ඛව දන්තේ නත්නමි,
මියගිය අභිතය මියගිය ඛව දන්තේ නත්නමි,
මරච්චි අභිතය මනසේ උලුප්පාගෙන අභිතය සිභිවෙනකොට
අපි ඒකට තරනා වෙනවා නමි, ක්‍රෝධ වෙනවා නමි,
ඵතන හුදෙකලාවක් නත.

අභිත ස්කනධ අභිතයේම මියගිය ඛව දැක්කේ නතත.

ස්කන්ධ කියන්තේ රූප, වේදනා, සංඥා, සංඛාර, චිකිත්සාදාණ

ඒවා ගත දිරිස වයසෙන් කතා කළ යුතුයි.

කෙටියෙන් කතාකරනවා නමි සිත කය දෙක කියලා ගන්න....!

අභිතයේ හටගත්ත සිත හෝ අභිත කය අභිතයේම නැසුණානේ....?

දැන් මේ මොහොතේ තියෙන්නේ මේ මොහොතේ කයයි, මේ මොහොතේ සිතයි....!

මේ කයත් නැමට්ටම ඇතිව නැති වෙනවනේ....!

මේ නිතත් නැමට්ටම ඇතිව නැති වෙනවනේ....!

.....අපි පසුගිය සිංහල අවුරුදු දිනවල සතුටු වුණා.

දැන් ඒ සතුට තියෙනවද....?නැතනේ....?

ඒ සතුට ඇති වුණා, නැතිවුණා....!

අපි බඩගින්නට ආහාර අරන් සතුටු වුණා.....

බඩගින්න ආවම දැන් ඒ සතුට තියෙනවද....?

දැන් තියෙන්නේ බඩගින්නෙන් නේද....?

අර සතුට අහලකවත් නැත නේද....?

පිපාසයක් ආවාම පිපාසයට වතුර බිලා සංසිඳවාගෙන ඉන්නවා.

ආයේ පිපාසයක් ආවම මුළු ජීවිත කාලයේම සංසිඳවා ගත්ත සතුට අහලකවත් නැතනේ.

බලවත් පිපාසයක් දැන් තියෙන්නේ. අර සතුට දැන් නැතනේ.

ඒක ඇතිවෙලා නැතිවුණානේ....! ඒ වගේම බලන්න කනට ඇහුණු ශබ්ද නිසා සතුටු වුණ

ඒවා තියෙනවා, ශෝකවුණ ඒවා තියෙනවා.....

ඒ ශබ්දත් එක්ක ශෝකය ඇතිවුණා. ඒ ශබ්දත් එක්ක ශෝකය නැතිවුණා.

ඒ ශබ්දත් එක්ක සතුට ඇතිවුණා. ඒ ශබ්දත් එක්ක සතුට නැතිවුණා.

දැන් තියෙනවද ඒවා....!

ඇතිවෙලා නැති වුණානේ....!

නැසීච්ච එක නැසුනමනේ

නැසීච්ච සතුට නැසුනමනේ

කවදාවත් ඒක හමුවෙන්නේ නැත නේද....?

ඒවගේ සතුටක් ආයේ එන්න පුළුවන්.

ඒක අර සතුට නෙවෙයි....!

.....**ස්වාමිණි වහන්ස, නැවත දැලෙනෙන් එනවනේ....?**

ඒක වෙනම කාරණයක්.

හේතු යෙදුනාමනේ අලුත් ඵලයක් වෙන්නේ.

අර අතීත හේතුවල සියල්ලම හේතුවේ නැසුණා ඵලත් නැසුණා.

ඒකයි මම කිව්වේ ගෙදර ඉඳපුවා මොකවත් දැන් නැහැ

දැන් ඉන්නේ ආරාමයේනේ....!

ඒ මොනවත් නැහැනේ දැන්....!

මෙහෙති කළොත් මතකයට එනවා.

ඒ මතකය මිස හිටපුවා නෙමෙයි.

ගෙදර හිටපුවා,.. කටයුතුවල යෙදුන ඒවා,..

ගෙදර අපි පරිහරණය කරපුවා,... දවසත් ඉවරයි....

ඒ කාලෙන් ඉවරයි..., සිද්ධීන් ඉවරයි....!

සතුටුවුණ ඒවාත් ඉවරයි....!

ගෝකවුණ ඒවාත් ඉවරයි....!

ඔක්කොමත් ඉවරයි....!

දැන් ඉන්නේ මෙතනනේ

පැහැදිලිද මම මේ කියන ඒවා....?

.....**පැහැදිලියි ස්වාමිණි වහන්ස....!**

ඒදානාගතයේ අපි මෙහෙම කරමු අරෙහෙම කරමු කියලා හිතනවා...

නමුත් ඒක නූපන්....!

අනාගතය කියන එක හැමවිටම නූපන් එකක්.

අැති නොවිච්ච එකක්.

අැති වෙන්නත් පුළුවන්

අැති නොවෙන්නත් පුළුවන්

නූපන්....

වර්තමානය....!

අනාගතය කියලාත් එහේ මොකවත් නැහැ....!

දැන් අනාගතයනේ අපිට බරක් කරගෙන තියෙන්නේ

හේතු යෙදෙන්න ඕනේ ඵල අැතිවෙන්න. ඒහෙම නේද....?

ඊලල මොහොතේ අපට නුසුම් අතුලුවෙයිද නැතිවෙයිද කියන්නවත් අපි දන්නේ නැහැ.

එහෙම ඉඳගෙන අපි අනාගතය ගැන හීන මවනවා....

...අනාගතයේ මට මෙහෙමවෙයි, අරෙහෙමවෙයි, කියලා

හීන හඳලා තියෙන ඒවා මිසක්...

....හේතු යෙදුනොත්නේ ඒවා එහෙම වෙන්නේ....!

ඉතිං මහා බයක් හිතේ දරාගෙන.....

මානසිකව අපි අනාගතය පිළිබඳව ලෝක හඳුලා තියෙනවා

ඒවා අපට අවිනිශ්චිතයි.....!

කවදාවත් අනාගතය නූපන්මයි

නූපන් කියන්නේ හටනොගත්.....!

අනාගතය කියන්නේ අනාගතය මිස වර්තමානය නොවෙයි.

කවදාහරි වර්තමානයටනේ මික එන්න ඕනේ.....!

වර්තමානයේ අපි සුදානමින් ඉන්නවා නම්

අපිට අතීතය ගැටළුවකුත් නැහැ. අනාගතය ගැටළුවකුත් නැහැ.

වර්තමානයේ අපිට සිතිය තිබෙනවා නම් වර්තමානය ගැටළුවකුත් නැහැ.

අන්න ඒකයි උත්තරීතර හුදෙකලාව කියන්නේ.

මේ.... මේ.... මොහොතේ අපි හුදෙකලා වෙන්න ඕනේ සිතුවිල්ලෙන්.....!

එළඹ සිටි මොහොත ගැන අපි සිතියෙන් ඉන්න ඕනේ.

ඒ සිතියේදී අවධානයෙන් ඉන්න ඕනේ. මේ මොහොතද ඇතිවෙනවා නැතිවෙනවා.

දැන් මම මෙව්වර වෙලා කතා කරපුවා දැන් නැහැනේ. දැන් ආයේ අලුතෙන්නේ.

ඒවා අතීතයෙන්ම ඉවරයි. මේ මොහොතේ කතා කරන ඒවා මේ මොහොතේම ඉවරයි.

මේවා අපිට ආයේ තියාගන්න බැහැ.

සුළං හමන කොට වතුර රැළි වෙනවා

සුළං හමා ගියපසු සුළං හැමුබවට ලකුණු තබා ගියේ නැහැ.....!

නැවත සුළං හමනකොට වතුර රැළි වෙනවා

සුළං හමා ගියාට පසු ආයේත් රැළි නැතිව ගියා.

සුළං හැමු බවට කිසිම ලකුණක් තබලා ගියේ නැහැ.....!

ඒ වගේ ඉමුකෝ අපිත්.

අතීතය පිළිබඳ ලකුණු තියාගන්නේ නැතිව ඉමුකෝ.

සුළං කිව්වේ හේතුව

එලය කිව්වේ රැළි

හේතුව නැතිවෙනකොට එලයත් නැතිවෙනවා

දැන් ආයේත් තිබුණා වගේ නේද.....?

දැන් මොකවත් නැහැනේ.....!

ආයේ මුලටම ආවානේ.

අලුත් තනට අපි ආවා.....!

....හමුවෙන එක තියෙන්නේ නැහැ.

ඒ ඒ තැන දැනෙන ඒවා,හැරගෙන ඒවා,පෙනෙන ඒවා,හිතෙන ඒවා,

මේ ඉන්ද්‍රිය හයටම හමුවෙන ඒවා....

ඒ හුස්ම පාරෙන් හටගන්න ලෝකය ඒ හුස්ම පාරෙන්ම ඉවරයි.

මේ මොහොතේ අපි මේ ඉන්නේ මේ මොහොතේ හුස්ම පාරට පින් සිද්ධවෙන්න.

මේ මොහොත කියන්නේ මේ මොහොතේ හුස්ම පාරේ ජීවිතය නේද.....?

ඊළඟ මොහොත පීචන් වෙන්න ඕනේ නම්

ඊළඟ හුස්ම පාර ඇතුල් වෙන්න ඕනේ.

ඇතුල් නොවුනොත් අපිට ඊළඟ මොහොතක් නැහැ.

එහෙනම් මේ මොහොතේ හුස්ම පාරයි මේ මොහොතට වග කියන්නේ.

ඊළඟ මොහොතට ඊළඟ හුස්ම පාර ඇතුල් වෙන්න ඕනේ.

මේ මොහොතේ හුස්ම පාරෙන් හිතට හැඟෙන ඒවා දැනෙන ඒවා පෙනෙන ඒවා

ඒ හුස්ම පාරෙන් ප්‍රාශ්වාස වෙනකොට ඒක ඉවරයි....!

ඒ හුස්ම පාරට හැඟුණු ඒවා, දැනුණු ඒවා, විඳපු ඒවා,

ඒ හුස්ම පාරට අයිති ඒවනේ.

ඒ හුස්ම පාර ප්‍රාශ්වාස වෙනකොට, ඒ හුස්ම පාරේ ඇතුල්වෙනකොට පිටවෙනකොට,

ඒ හුස්ම පාරෙන් රඟපාපු ටික ඉවරයි....!

නැවත ඊළඟ හුස්ම පාරෙන් පීචනය පටන්ගන්න ඕනේ.

ඒකයි බුදුනාමුදුරුවන් දේශනා කළේ.....

පීචනය කියලා තියෙන දෙයක් නැහැ. අනාත්මයි....!

පීචනය ඇති වෙනවා නැති වෙනවා,

තියෙන පීචනය කියලා එකක් නැහැ.

පීචනය කියලා යමක් තියෙනවා නොවෙයි.

ඒ ඒ තැන පීචය ඇති වෙනවා, ඒ ඒ තැන පීචය නැතිවෙනවා....!

.....**ඒ** කියන්නේ **ස්වාමීන් වහන්ස** **මොහොතක් ජායා ජිවිතය ඇතිවෙනවා නැතිවෙනවා**
නේද....?

ඔව්...මොහොතක් පාසා පීචනය ඇතිවෙනවා නැතිවෙනවා.

එතකොට නැතිවෙන පීචනය නෙවෙයි ඇතිවෙන්නේ

ආයේ අලුත් පීචයක් ඇති වෙන්නේ

නැතිවුණ පීචනය නැති වුණාමයි

ඇයි අපි මැරවීම් අතීතය ගන්නේ.....?

ඒක නැසුණා..... නැසුණාමයි....!

මොකවත් ඉතුරු නැහැ,

නමුත් ඔය අවබෝධය තුළ නොවෙයි ලෝකයා ඉන්නේ.

ඒ නිසා අපිට අමාරුයි ලෝකයත් එක්ක ඔය අවබෝධය නැතිව පීචන්වෙන්න.

ඒ අවබෝධය ටිකක් හදාගත්තොත්, වඩා ගත්තොත්, දියුණුකරගත්තොත්, ලෝකයත් එක්ක අපිට ඉන්න පුළුවන්, ලෝකයාගෙන් සිත හානිකරගන්නේ නැතුව.

.....**ස්වාමීන් වහන්ස**, **සමග්ග මනකයන් අවශ්‍යයි** **නේද** **සමාජයේ පුද්ගලයන් වඩා හොඳින්**
හඳුනාගන්න....?

මහකය අවශ්‍යයි....! මහකය නොවෙයි ගැටළුව, මහකයට රැවටීම....!

.....**භූවේද කියන්නේ ස්වාමීන් වහන්ස....?**

මිහිරිකමෙහි යන කෙනෙක් මගදී දුටුවිට එයා සොරෙක් කියලා අපිට දැකගන්න මතකය උදව් කරනවා. අපිට එයාගෙන් රැකෙන මතකය උදව් කරනවා. පාරේ යනකොට වාහනවලට හැපෙන්නේ නැතිව යන්න, අයිනෙන් යන්න, මෙහෙත් හැරෙන්න, මතකයෙන් අපිට උදව් කරන්නේ.

මතකය අවශ්‍යයි.

මතකය වැරදි නැහැ.

මතකය නිවැරදිව පරිහරණය කරන්න නොදන්න කමයි ගැටළුව....!

.....**ස්වාමීන් වහන්ස එය තවත් පැහැදිලි කරනවා නම්....?**

මුතක් වෙනකොට මතක්වීමේ ක්‍රියාවලියට අපි රැවටෙනවා....

....මේ අතීතයමයි මතක් වෙන්නේ කියලා.

අතීතය මතක් වෙනවා නෙවෙයි, අතීතය මැරුණාමයි....!

.....**හිතේ නියොග එකකට භූවේදනවා හේද ස්වාමීන් වහන්ස....?**

හිතේ රඳවගන්න හේතුවක් අතීතය කරගන්නවා.

.....**ඒ මොහොතේ අතීතයට ගිහින් තැවන එනවා හේද ස්වාමීන් වහන්ස?**

ඒ අතීතයට යන්න බැහැ.

අතීතයට ගියා නොවෙයි.

අතීතය වාගේ එකකට රැවටෙනවා. අතීතය ඉවරයිනේ.

.....**අතීතයේ ඒ මොහොතේ දැගන්න සටහනට භූවේදනවා කිව්වොත් නිවැරදිද ස්වාමීන් වහන්ස....?**

ඒ මොහොතේ දැගන්නා නොවෙයි.

ඒක ඉවරමයි. ඉවර බව දැක්කේ නැහැ.

ඒ නිසා ඒක ඒකම කියලා මනසේ පහළ වන ඡායාවට රැවටෙනවා....!

පෙරහැර බලලා ගෙවල්වලට ගියාම නින්දා යනකන් ආයේ පෙරහැර පේනවා හේද....?

පෙරහැර ගිහිල්ලා ඉවරයි. ගස්වල බැඳලා අලි එහෙම.

බලපු අයගේ හිතේ, තව නරඹනවා....! තව නරඹනවා....!

ඉවර වුණු එක ඉවර බව දකින්න....!

අැයි අපි ඒක ගන්නේ....?

ඉවර වුණු එක ඉවර බව දකිනවා. දන්නවා.....

අපිට මතක්වීම ඕනේ....!

මතක් වෙනකොට ඒ මතක් වීමෙන් ප්‍රයෝජනයක් ගන්න ඕනේ.

සිමාපය තේරුම් ගන්න අපිට දැනුමක් ඕනේ.

නමුත් එහෙම කියලා අපි අතීතය තුළින්ම වර්තමානය දිහා බලන්න
මහන්සි ගන්නේ නැහැ.

අතීතය කියන්නේ අපිට අත්දැකීම් දෙන එකක්.

ඒ අත්දැකීම් වලින් අපි වර්තමානය ඊට වඩා හොඳින් සකසා ගන්නවා.

....කෙනෙකුට පුළුවන් හැදෙන්න.....!

අතීතයේ ගත්ත පාඩම් වලින් නැවත අතීතයට යටත් නොවෙන්න හැදෙන්න පුළුවන්.

හැම කෙනෙක්ම අතීතයේ වෙච්ච වැරදිද ගැන පසුතැවිලි වෙලා තමයි ඊළඟ තැන
හදාගන්නේ. එක්කො එයාට කවුරු හරි කියලා දෙන්න ඕනේ. කියලා දීලා ඒක අහන්නේ
නැත්නම් පාඩම් විඳලා හරි ඊළඟට එයාට හැදෙන්න වෙනවා නේද....?

අතීතය විසින් ඒ උදව්ව අපිට කරනවා ...වැරදි හදාගන්න.නේද....?

නමුත් එහෙම කියලා අතීතය අනුමත කරන්නේ නැහැ.

අතීතයට පණ දෙන්නේ නැහැ....!

ඒක ආපසු ඕන වෙන්නේ නැහැ....!

.....**ඡූතිතයට පණ දෙන්නේ නැහැ කියන්නේ යාවාමින් වචන.**.....?

ඡූතිතය මව.... මවා.... ඒකට රැවටෙන්නේ නැහැ.

නැති එකකට අපි රැවටෙන්නේ නැහැ.

.....**යාවාමින් වචන,** බබ වචනපේ පැවැයුවා නේද තෘෂ්ණාව යමඟ දෙන්නෙක් ඉන්නවා කියලි...!

උත්තරීතර හුදෙකලාව කියන්නේ,

අතීත සිකන්ධ අතීතයෙන්ම නැසුන බවත්

මේ මොහොතේ හටගන්නා සිකන්ධ

මේ මොහොතේ නැසුන බවත් දකිනවා නම්....

එතන උත්තරීතර හුදෙකලාව අත.

.....**ඡූ** කියන්නේ යාවාමින් වචන.....!

සිකන්ධ කියන්නේ නාම රූප දෙකනේ. හිත කය දෙකනේ.

අතීත සිකන්ධ අතීතයේ නැසුනබව දැක්කේ නැත්නම්.....

....මම කියලානේ පිලිගන්නේ.

....නේද....?

....මම කියලානේ පිලිගන්නේ....!

කොච්චර හුදෙකලාව හිටියත්

මමයි මගේ දේවල් එක්කනේ වාසය කරන්නේ.

ඒතිතයේ බැඳුණ ඒවා....
අතිතයේ රැවටුණු ඒවා
අතිතයේ මුලාවුණු ඒවා
අතිතයේ තරහාවුණු ඒවා

ඔක්කොම පොදිබැඳගෙන මහසේ රඳවගෙන
ඒයා හුදෙකලාව තනියම වාසය කළාට බැහැනේ....!

ඇතුළෙන් හුදෙකලා නැහැනේ....!
ඒයා නිතරම අනාගතය අපේක්ෂා කරනවා.
මට මෙහෙම වෙනවා නම් හොඳයි.
මට මෙහෙම මෙහෙම ඉන්න තියෙනවා නම් හොඳයි.
අතිතයේ රස විඳපුවා තියෙනවා.
ඒවා දැන් මෙනෙහි කරලා ආයෙත් විඳිනවා.නේද....?
ඉතිං ඒයා වාසය කරන්නේ තෘෂ්ණාවත් එක්ක....!
ඒකයි දෙන්නෙක් ඉන්නවා කිව්වේ....!

.....**ස්වාමීන් වහන්ස,** මම **අතීතය ගත්තේ** **තැනිවි** **අතීතය** **අමතක කරලා** **ඉන්නකොට** **මා** **ඉදිරියට** **ඒක** **කෙතෙකුට** **අතීතය** **අමතක** **වෙලා** **තැහැර.** **ඒයා** **ඉන්නේ** **අතීතයේ.** **ඒකෙන්** **මට** **බලපෑමක්** **වෙනවා** **නම්** **මම** **කොහොමද** **ඒකෙන්** **විඳෙන්නේ....?**

මුඛ දකින්න ඕනේ ඒයා ඉන්නේ මෝඩකමක කියලා.
ඒයා ඉන්නේ මුලාවක කියලා දකින්න ඕනේ.

.....**ස්වාමීන් වහන්ස,** **දැනිව** **ඒයාගෙන්** **බලපෑමක්** **ඵල්ල** **වෙනවා** **නම්** **කොහොමද** **හිත** **හදාගෙන** **ඉන්නේ....?**

හිත හදාගෙන ඉන්නවා කියන එකෙන් අදහස් කරන්නේ
මා තුළ හොඳ පරික්ෂාවක්, හොඳ ඉවසීමක්,
හොඳ අධීක්ෂකයක්, මා තුළ ගොඩනගලා තියෙනවා නම්....!
මොනම හේතුවකටවත් මේ හිත නරක්කර ගන්නේ නැහැ.....
මොනම හේතුවකටවත් මේ හිත සැලෙන්න ඉඩතියන්නේ නැහැ.....
පීඩා කරගන්නේ නැහැ කියලා හොඳ අධීක්ෂකයකින් ඉන්න වෙනවා, මේ ගමන යන්න.

.....**ස්වාමීන් වහන්ස,** **බලාපොරොත්තු** **තැනි** **කර්මාන්ත** **නම්** **හරි** **නේද....?**

බලාපොරොත්තු කියන එකෙන් අදහස් කරන්නේ මොකක්ද....?
මට මෙයා බනිසි
මට මෙයා දොස් කියයි,
මාව මෙයා රවටයි,

මුලා කරයි කියලා ලෝකේ නොයෙක් දෙනා අපිට ඒවා කරන්න එනවා කියන්නකෝ.
අපි, බලාපොරොත්තු නැහැ.....
අපි බලාපොරොත්තු නැහැ කාගේවත් ප්‍රශංසා....!

.....ප්‍රශංසා බලාපොරොත්තු නැත. ලාභ කීර්ති බලාපොරොත්තුවන් නැත නේදු ස්වාමීන් වහන්ස....?

මිව් ප්‍රශංසා බලාපොරොත්තුවන් නැත.

ලාභ කීර්ති බලාපොරොත්තුවන් නැත....

මා නිවැරදි නම් එය ප්‍රමාණවත්.

මගේ හිතේ සතුට මට ඇති....!

මට අන්‍යයන්ගේ සතුටක් අවශ්‍ය නැත....!

ඒක මහ බොළඳයිනේ. අන්‍යයන් මා සතුටු කරයි, ඔවුන්ගෙන් මා යැපෙන්න ඉන්නවා නම් ඒක බොළඳ නැද්ද....?

මගේ සතුට මා ළඟ තියෙනවා නම් මට ඇති....!

අනුන් මාගේ සතුට නැති කරන්න උපක්‍රම යොදයි.

ලෝකේ නිතරම උපක්‍රම යොදන්න උත්සහ කරනවා....! ...නේදු....?

නමුත් මගේ සතුට මම නැති කරගන්නේ නැත....!

මම ඔවුන්ගේ ප්‍රශංසාවක් බලාපොරොත්තුවන් නැත.

මම ඔවුන්ගේ නින්දාවක් බලාපොරොත්තුවන් නැත.

මා එතන ඉන්න මහන්සි ගන්න ඕනේ.

හිත අවුස්සන්න නොයෙක්දේ කරයි.

මම සුදානමින් ඉන්න ඕනේ ඒකට කලබල නොවෙන්න....!

.....ස්වාමීන් වහන්ස, ඒකට පුහුණුවක් තියෙන්න ඕනේ නේදු?

මිව්... ඒකට පුහුණුවක් අවශ්‍යයි....!

.....ස්වාමීන් වහන්ස, අයිට චේක අදහසක් විතරයි නේදු?

ඊදහසක් විතරයි.

බුදුහමුදුරුවන්ගේ ධර්මය කියන එකක් පමණක්ම නොව, කරන එකක්.

ඊළඟට ප්‍රායෝගික ජීවිතයට එක්කර ගන්න එකක්.

.....දැවැස්සින් දැකකින් වැයැස්සින් ප්‍රතිඵල ලබන්න බැහැ. කාලයක්.... කාලයක්.... වෘත්ත ඕනේ නේදු ස්වාමීන් වහන්ස?

ඒහෙම පුළුවන්. හැබැයි සසර පුරුද්දක් ඇති කෙනෙක් නම්....!

සසර පුරුදු නැත කියන්න බැහැ. අපිට සසර පුරුදු තියෙනවා.

එහෙම නැත්නම් අපි මෙහෙම හමුවෙන්නේ නැත.

අපිට හේතුවන්න කමක් තියෙන නිසයි අපි මේ බණ අහන්න එකතු වෙන්නේ.

ඒ නිසා හේතුවක් තියෙනවා. ඒක දැන් වැහිලා තියෙනවා,

මේ ජීවිතේ රොඩුබොරළු වලින්. ඒක හෙමිනිට පරිස්සමෙන් ගන්න ඕනේ....!

අපි ළඟ ඉවසීම, කරුණාව, මෙහෙය, අටලෝ දහමට කමිපා නොවුණා නොසැලෙන ගති, පුහුණුවුණ ඒවා තියෙනවා.

ඒවා හෙමිනිට ගන්න ඕනේ....!

කලබල කරගන්නේ නැතිව.

ඒක වැඩිලා මදිනම් මේ ජීවිතේ ආයෙත් ඒක අලුත් කරගන්න ඕනේ....!

පුහුණු කරගන්න ඕනේ....!

මම මොනම දේකටවත් කිපෙන්නේ නැහැ.

ඔවුන් මගේ හිත වෙනස් කරවන්න හදාවි.

ඔවුන් මගේ හිත තරහා කරන්න හදාවි.

මට පීඩා කරන්න හදයි.

මට ඒ පීඩා අවශ්‍ය නැහැ.

ප්‍රශංසා ඕනෙන් නැහැ.

මට ඔවුන්ගේ ආදරය ඕනෙන් නැහැ.

ආදරය ලබන්න බලාපොරොත්තු වුණොත්තේ අපිට වෙහෙස තියෙන්නේ.

මම ආදරය බලාපොරොත්තු වෙන්නේ නැහැ.

මට ආදරය කරයි.

...මා ළඟ ගුණ ධර්මයක් තියෙනවා නම්, මට ආදරය කරයි.

මට කාගේවත් ආදරය කියෙන ඒක බලෙන් ලබාගන්න බැහැ.

මට ඔවුන්ගේ ආදරයක් අවශ්‍ය නැහැ.

මගේ හිත පිරිසිදු නම් මට ඒ සියල්ලටම වඩා ශක්තියක්.

මගේ හිත පිරිසිදු නම්, මම කාටවත් වැරදි කරලා නැත්නම්,

මම වරදක් කරන්නේත් නැත්නම් මගේ හිත පිරිසිදුයි....!

ඔවුන් මගේ හිත අපිරිසිදු කරන්න හිංසා පීඩා කොපමණ කළත්

මම කලබල වෙන්නේ නැහැ.

ඒ ඔවුන් ඔවුන්ටම කරගන්නා අකුසල්.

ඔවුන් ඔවුන්ටම පීඩා කරගන්නවා.

ඔවුන්ම පීඩා විඳිනවා.

මගේ හිත වෙනස් කරන්න බැහැ කාටවත්.

ඒහෙම හිතලා මම ඒක පුහුණු කරන්න ඕනේ....!

අධිෂ්ඨානයෙන් හදන්න ඕනේ.

ඒක කාලයක් වඩන්න ඕනේ.

දික්ෂනම කඩුලිලිපියකුගේ පුනෙකුට කඩුලිලිපිය ඉගෙන ගන්න අවශ්‍ය වුණා. පියා මිය ගිහින්. පුතාට ඉගෙන ගන්න බැරි වුණ නිසා ඒ රටේ ඊළඟට දක්ෂනම කඩු ලිලිපිය උගන්වන ගුරුතුමා ළඟට ගියා ඉගෙන ගන්න.

....." මම ආවේ කඩුලිලිපිය ඉගෙන ගන්න "

" මට බැරිද කඩුලිලිපිය සතියකින් ඉගෙන ගන්න " කියලා ඇහුවා.

" මාසයක් ඉන්න " ගුරුතුමා කියනවා

" අපෝ.....! ඒවිවරකල් ඉන්න බැහැ "

" එහෙනම් මාස තුනක් ඉන්න " ගුරුතුමා කියනවා

" එහෙම කොහෙන්ම බැහැ "

" අවුරුදු පහක් ඉන්න " ගුරුතුමා කියනවා.

කියන කියන එකට ගුරුවරයා කියන්නේ තවකල් දික්කරලා.

ගෝලයට හිතුනලු මේක හරියන වැඩක් නොවෙයි.

ගුරුතුමා උගන්නලා ඇති කියන කාලයක් ඉන්න ඕනේ....!

නැත්නම් මට මේක ඉගෙන ගන්න ලැබෙන්නේ නැහැ කියලා ඉවසීමෙන් හිටියා.

ගුරුවරයා මුලින්ම දාපු හිතිය තමයි කඩුවක් බලන්නත් අල්ලන්නත් තනනම්.

ඉතින් මෙයා ගුරු නිවස අස්කරනවා, භාල් ගරනවා, උයනවාලු. මෙහෙම කලක් යනකොට දවසක් උයඋයා ඉන්න විට ගුරුවරයා හැංගිලා ඉඳලා ලී කඩුවකින් හයියෙන් පිටට පහරක් ගැනුවලු.

ඇයි මට මේ ගන්නේ....! මම වරදක් කරලා නැහැ.ඒක අමතක වෙනබව දැනෙනකොට නැවතත් ගුරුවරයා පහර දුන්නලු. කීපවතාවක්ම නොපෙනෙන්න පහර දුන්නලු. ඇයි මට මෙහෙම ගන්නේ....! වරදකුත් නැහැනේ මට මොනවා හරි උගන්වන්න තමයි මේ හදන්නේ. ආයේ නම් මේ පහර කන්නේ නැහැ. ඊට පස්සේ ගුරුවරයා කොපමණ පහර ගහන්න හැදුවත් ගෝලය ඒ පහර වලක්වා ගන්නවා.

.....ඇයි ඒ.....?

කුමන මොහොතක හෝ පහර වදිවිද කියලා සූදානමක් තිබුණා. ...නේද.....?

පසුව ඔහු රටේ දක්ෂම කඩු ලිලිපියා බවට පත්වුණා.

දක්ෂ කඩු ලිලිපිය කියන්න, කඩුව අරගෙන අනුන්ව කපන එක නොවෙයි. එන පහර වලක්වා ගන්න එක නේද.....?

එන පහරින් නොකැපී ඉන්න එකයි පෙර සූදානම.....!

ඒක පුහුණු වෙන්න අවශ්‍යයිනේ, දක්ෂයෙක් නම්.ඒක පුහුණුවුණෝ අර පහරවල් වැදිලා වැදිලා එන පහර වලක්වන්න සූදනම් විමෙන්....!

අපිටත් දැන් ඕනේ තරම් පහරවල් වැදිලා වැදිලා තියෙනවනේ.

බැනුම් අහලා නින්දා අපහාස ලබලා චිත්ත පීඩාවිදලා තියෙනවනේ.

මේ ඔක්කොම ලැබුණු කඩු පහරවල් නේද.....?

දැන් මට පෙර සූදානමක් තියෙනවා නම්, මොනම හේතුවක් නිසාවත් ආයෙනම් මම මේ හිත පීඩා කරගන්නේ නැහැ කියලා.

මැලිකයේ අනිත් අය මට හඳුන්වන බැහැ....!

මම නිවැරදි තැන ඉන්නවා....!

මම කාටවත් කරදර කරන්නේ නැහැ.

මට කාගේවත් ආදරයක් ඕනෙන් නැහැ.

යමෙකුගේ ගුණ ධර්මයක් තියෙනවා නම් ලෝකයා එයාට ගරු කරයි. එහෙම හේද....?

මම කාගේවත් ගෞරවය බලාපොරොත්තු නැහැ....!

යමක් බලාපොරොත්තු වෙන්න වෙන්න එය පලා යනවා....

බලාපොරොත්තු නොවනකොට ඒක ලැබෙනවා.

කාගේවත් කිසිවක් බලාපොරොත්තු නොවන්නකෝ... ඒක ලැබෙනවා....!

යමක් බලාපොරොත්තු වෙන්න වෙන්න එය නොලැබෙනවා. අපත්වෙනවා.

ඒක සත්‍ය දෙයක්.එතනට ගෞරවය හිමියි....!

බලාපොරොත්තු නැති තැනට ගෞරවය හිමියි.

ස්වභාවධර්මයෙන් එතනට ගෞරවය ලැබෙනවා.....

.....ඒ නිසා අපි මේ ආව ගමන වෙනස් කරන්න වෙනවා.

ආව විදිය වෙනස් කරන්න වෙනවා.

ජීවිතයේ වෙනසක් ඕනේ නම්,

අපි හිතපු විදියේ අඩුපාඩු තියෙනවා කියලා මුලින්ම තේරුම් ගන්න....!

අපි පීඩාකරී ජීවිතයක් ගතකරනවා නම්,

අපි ගතකරන ජීවිතයේ, මොනවා හරි, කොතනක හරි අඩුවක් තියෙනවා....!

අපිට සතුටක් නැත්නම් ජීවිතයේ කොතනක හරි අඩුවක් තියෙනවා. ඉස්සෙල්ලා ඒ අඩුව තේරුම් ගන්න.

ඒ නිසා අනිවාර්යෙන් මා වෙනස් විය යුතුමයි....!

වෙනස් නොවී මේ හිත වෙනස් කරගන්න බැහැ....!

මා වෙනස් විය යුතුයි. මම හිතන ක්‍රමයේ වරදක් තියෙනවා.

ඒ හිතන ක්‍රමයේ කොතනද වරද කියලා තෝරා ගන්න. තෝරාගෙන ඒක වෙනස් කරන්න.

කිසිවක් බලාපොරොත්තු නොවන්න....!

එතකොට ඒ බලාපොරොත්තු වූදේ ලැබෙනවා....!

අන්‍ය ආගම්වල තියෙන්නේ ඉල්ලන්න එවිට ලැබෙයි කියලා.

ඔවුන්ගේම තියෙන්නේ නොඉල්ලන්න එවිට ලැබෙයි.

හාමුදුරුවරුන්ට කියන්නේ එහෙමනේ.

අපි කිසිම දෙයක් නොඉල්ලනවිට එය ලැබෙනවා.

ඉල්ලන්න හඳුනා ඒවායෙන් අපට පීඩාවෙනවා. කරදර ඇතිවෙනවා.

ඉල්ලන්න හඳුන්න හඳුන්න අපිත් අවලක්ෂණ වෙනවා.

හාමුදුරුවන්ගේ ළඟ තියෙන ගුණධර්මත් භාගෙට අඩුවෙනවා. එහෙම හේද....?

එය නොඉල්ලනකොට අපුරුවට ලැබෙනවා.

භික්ෂුන් වහන්සේ කෙනෙක් කියන්නේ,

කොහොමටත් බලාපොරොත්තු නොවිය යුතු කෙනෙක්නේ.

ලෝකික මොනවා හරි දෙයක් බලාපොරොත්තු වෙනවා නම් ඒ භික්ෂුන් වසන්සේ ළඟ භාවනාවක් නැතැහැ. භික්ෂුන් වහන්සේ කෙනෙක් කියන්නේ හිතට ආශාවල් හරි බලාපොරොත්තු හරි ඇති වෙනකොට ඒවා අත්හරින්න සූදානම් වෙනකෙනා.

ලොවේ පිළිවෙත් පුරන භික්ෂුන් වහන්සේ කෙනෙක් නම්

විවිධ දේවල් පිළිබඳ බැඳිලා

අරුක නැහැ, මේක නැහැ, කියලා හිතට අඩුවක් එනකොට,

ඒ හිතේ අඩුව හදාගන්න උත්සාහා ගන්න ඕනේ....!

ඒ ඒ දේවල්, භාණ්ඩ මිලදී ගන්න එක නොවෙයි.

ඒක ගිහියන්ගේ වැඩක්නේ....!

ඒක ලෝකික කටයුතුවල ඉන්න අයගේ වැඩක් නේද....?

භික්ෂුන් වහන්සේ ඒ ගැන අඩුවක් හිතට එනකොට ඒක නෙවෙයි හදන්න ඕනේ.

හිතේ තියෙන අඩුවයි හදාගන්නේ....!

ගිහියන් නම් කරන්නේ ඉක්මනට කඩේකට ගියා ගන්නා.නේද.....?

අරගෙන ...ආං දැන් හරි කියලා හිතුවා.

නමුත් භික්ෂුන් වහන්සේ කෙනෙකුට සතුට තියෙන්නේ එතන නෙවෙයි....!

භික්ෂුන් වහන්සේ කෙනෙකුට සැබෑ සතුට තියෙන්නේ කොතැනද....?

ඒකට තියෙන බලාපොරොත්තුව අත්හැරපු තැන....!

ඒක භික්ෂු ගිහි කියලා දෙකක් නැහැ.

යථාථිය....! සත්‍යය....!

බලාපොරොත්තු අත්හරින තැන වෙහෙස නැහැ....! මොනවත් වෙහෙසක් නැහැ.

හිචන කියන්නෙන් ඒකේ උපරිම නැහැ.

සියළු බලාපොරොත්තු අත්හැරීම....!

ඒකට ඉතිං උසස් ඥාණයක් ඕනේ.

නමුත් ඒ ඥාණය තමයි ටික ටික වඩා ගන්න ඕනේ.

කිසිවක් බලාපොරොත්තු නොවෙන තැන තමයි ලොකුම සහනය තියෙන්නේ.

බලාපොරොත්තු තිබුණොත් දුකමයි.

ඒ නිසා ලෝකේ සෑම සත්වයෙකුටම මෙහිත්‍රී කරන්න....!

එතකොට අපේ හිත හැඳෙනවා.

ඒක අපිට ආශීර්වාදයක් වෙනවා.

එතකොට ඔවුන්ට අපි කෙරෙහි අනුකම්පා ඇති වෙනවා....!

මම ලෝකෙට මෙහිත්‍රී කරනවානම් එයාගේ සිත මට වෙනස් කරන්න පුළුවන්.

මගේ තරඟාකාරයාගේ සිත මට වෙනස් කරන්න පුළුවන්.

මම හදවතින්ම ඔවුන්ට අනුකම්පා කරනවා.

මම හදවතින්ම ඔවුන්ට සුඛපතනවා....!

මම හදවතින්ම ඔවුන්ට යහපතක් පතනවා.

හැබැයි බොරුවට නොවෙයි.

එතකොට ඒක ඔවුන්ට දැනෙනවා .

.....**ස්වාමීන් වහන්ස, ඛඛ වහන්සේ පැවසුවත්** විවිධ බලාපොරොත්තු නිසා **පැතිවන** ගැටිම්වලදී **කුමන විදියටද ප්‍රවේශම් වෙන්නේ**?

ඒ කියන්නේ.....?

.....**ඛඛ වහන්සේ පැවසූ ආකාරයට බලාපොරොත්තු ප්‍රත්‍යාච්ඡේ වටිනාකම පැවට පැහැදිලියි** **සැත්‍යව කියලා.** **මෙතනදී පූජේ විවිධයේ විවිධ ප්‍රචණ්ඩ, වැඩ කටයුතු වැනි දේවල්** **නියමවන්නේ.....?**

මුඛ නියමවනවා. ඒකේ සීමාවක් නියමවනවා....!

එතනදී යුතුකම් වගකීම්වල උපාදානය නැතිව, බලාපොරොත්තු මත ජීවත්විය යුතුයි.
උපාදානය නැතිව කියන්නේ මොකක්ද, අන්තයට යන්නේ නැහැ.
දැඩිව ගන්නේ නැහැ.

.....**පුන්‍යයට යන්නේ නැහැ කියන්නේ ස්වාමීන් වහන්ස**?

ඒක වෙන්වම මිනේ කියලා ගන්නේ නැහැ.

ගිහිජීවිතය ගතකරන අයට බලාපොරොත්තු මිනේ ජීවත්වෙන්න.

නමුත් ඒකම.....ඒකම.....වෙන්වම මිනේ කියලා ගන්නේ නැහැ.....

ඒකම විය යුතුමයි කියලා ගන්නේ නැහැ....!

නොවෙන්වත් පුලුවන්....!

නමුත්, එහෙම කියලා අධිෂ්ඨානය අත්හරින්නේ නැහැ.
තමන්ට ගෙයක් හදන්න අධිෂ්ඨානය නියමවනවා නම් ගෙයක් හදනවා. ගෙයක් ඕනැනේ.
බලාපොරොත්තු නැතිව ගෙයක් හදන්න බැහැනේ.
බලාපොරොත්තුවක් මිනේ ගෙයක් හදන්න. ගේ හදනවා. බලාපොරොත්තු නිසා තමයි ගේ හදන්නේ.

ඒ සම්මත කටයුතුවල එහෙම යෙදෙනවා.

නමුත් ඒකට බාධා එල්ලවෙනවිට අපි දැඩිව අරගෙන නියමවනවා නම්,
මහා පීඩාවක් වෙනවා නේද....?

මිල මුදල් අඩුවෙනකොට, අගතිගතම් ඇතිවෙනකොට, අපිට ඒක පීඩාවක් වෙනවා.
අපි ඒක පීඩාවක් වෙනතැනට දියුණුකර ගන්නේ නැහැ.

නැහැ කියලා අධිමයෙන් හරි හම්බකරන්න යන්නේ නැහැ. ඒක අන්තයක්.

අඩු පාඩුවක් වුණොත් ඊළඟට අවශ්‍ය කටයුතු සඳහා ඉවසීමෙන් කළ යුතුයි.

ටිකක් ඉඳලා රැකිරක්කා ආදියෙන් මහන්සිවෙලා සතුටින් සොයා ගන්න මිනේ.

එහෙම නැතිව ඒකට දැඩිව පීඩාවක් වෙනතැනට දියුණුකර ගන්නේ නැහැ.

එකට දැඩිව යටත් නැහැ....!

ගිහි ජීවිතයේ හරි, මොන ජීවිතයේ හරි, ඕවා මොනවා කළත්

ඕවා අත්හරින දේවල්.....නේද....?

මේ ඉන්නකමනේ....! ටික දවසකටනේ....!

හීනේ සතුටක් නැත්නම් ඔය මොනදේ කළත් වැඩක් නැහැ....!

සතුට තියෙන්නේ ගෙවල්වලටත් යාන වාහනවලටත් වස්තුවලටත් නොවෙයි.

ඒවා අපිට ඒ වෙලාවට තාවකාලික සහනයක් දෙනවා. ඒවිවරයි.

ඒවා වැඩිවෙන්න වැඩිවෙන්න හිතේ වෙහෙස වැඩිවෙනවා. කාරණා වැඩිවෙනවා.

ධර්මය දන්නා ගිහියා වුණත් අවශ්‍යම ටික ගන්නවා මිසක්,

සීමාව ඉක්මවා තණ්හාවට යටත්වෙන්නේ නැහැ.

.....**ගිහිනිත්‍ය සාථවක කභගෙන ආධ්‍යාත්මික ජීවිතයට යන්නන් ආපට වේවා අවශ්‍යයි තේද ස්වාමීන් වහන්ස**.....?

උච්චයයි.....! නමුත් මැදුම් පිළිවෙතකට අනුව. අන්තයකට යන්නේ නැතිව.

මොකද මේවා අරගෙන කවදාවත් මේ හිත පිරිමහන්න බැහැ....!

ලෝකික ආශාවලින් කොපමණ සම්පූර්ණ කළත් මේ හිත සෑහීමකට පත්වෙන්නේ නැති බව,යන තීරණය අපි ළඟ තියෙන්න ඕනේ.

ඒහෙම දැනගෙන අපි අර කටයුතුවල යෙදෙන්න ඕනේ. රවට ගන්නේ නැතිව.....!

.....**ස්වාමීන් වහන්ස, ඒවා ජර්ග්‍රහණය කිරීමට කිසිම තහනමක් නැහැ තේද**.....?

ධානනමක් නැති එකම තමයි මෙතන තිබෙන ගැටලුව. තහනම නැති හින්දා තමයි සීමාව පැනලා යන්නේ.

.....**ස්වාමීන් වහන්ස, සීමාවක් ඇතිව ඒවා ජර්ග්‍රහණය කළ යුතුයි තේද**.....?

සීමාවක් නැහැ ඒවායේ....!

දහමක් අවබෝධයක් නැත්නම් සීමාවක් කියලා එකක් ඔතන නැහැ.

සීමාව අතන කියලා හිතාගෙන ඉන්නවා.

එතනට යනකොට සීමාව තව ටිකක් එහාට ගිහිල්ලා.

මිරිඳුව වගේ.ඕකේ සීමාවක් නැහැ.....!

අපි මැරෙනවා.....!

මැරෙනකොට තරහා ක්‍රෝධ වෙර හිත්වල පුරවාගෙන මැරෙන්න ඕනේ නැහැ. අපුරු මනුෂ්‍යයෙක් වෙලා ඉපදිලා වෙර ක්‍රෝධ ඇති කරගෙන යක්ෂ ප්‍රේත කුම්භාණ්ඩයෝ වෙන්න අවශ්‍ය නැහැ. අපේ හිත්වල ඇති තරහා, ක්‍රෝධ, වෙර, හිතෙන් අහක්කරගන්න ඕනේ. නැත්නම් ඕවා මේ ජීවිතයෙන් ඉවරවෙන්නේ නැහැ,

ඊළඟ... ඊළඟ... ජීවිතවලටත් යනවා.

ඒ යන්නේ නිකං නොවෙයි. තිබ්බට වඩා මානසිකත්වයෙන් වැටිලා.....!

දන්නෙම නැහැ මනුෂ්‍ය ජීවිතයත් අතහැරෙනවා.....!

තරහාවෙන් ක්‍රෝධයෙන් මියගිය අයගේ නයි පොලොංඟු එහෙම කියන්නේ.....!

ඒ මනුෂ්‍යත්වයෙන් ගතයුතු ප්‍රයෝජනය ගත්තේ නැහැ.

මනුෂ්‍ය ක්‍රමයට හිතුවේ නැහැ.

පහත් ක්‍රමයකට හිතුවාම වෙන්නේ මොකක්ද.....?

පහත්වෙලා උත්පත්තිය ලබනවා.....!

....සචාලිත වචනන්ය, එහෙම යිනීම යනු නමන් විසින් නමන්ට කථාගන්නා දැනුවමක් නේද....?

ඔව් තමන් තමන්ටම කරගන්නා වරදක්. තමන්ම ඒකේ විපාක විඳිනවා....!

නිතරම බලාපොරොත්තු ඕනාවට වඩා ගන්න ඒපා.....!

අනුන්ගේ ආදරය බලාපොරොත්තු වෙන්න ඒපා.....!

මට ආදරය ලබන්න සුදුසුකම් තිබේ නම් මට ඒවා ලැබෙයි.

මා ලෝකෙට ආදරය කරනවා නම් මට ආදරය ලැබෙයි.

මම ලෝකෙට ආදරය කරන්න ඕනේ.

අපට වරදිලා එන පාරවල් වැඩිහිටි අය අත්දැකීම් ඇති අය ශ්‍රදානවන්තයින් අපිට කියලා දෙනකොට අපි නිහතමානිව ඒක පිළිගන්න ඕනේ. මෙතන මගේ අඩුවක් තියෙනවා කියලා නිහතමානිව පිළිගන්නවා. එතකොට එයාට හැදෙන්න පුළුවන්. වරදක් පෙන්නා එක නිධානයක් පෙන්නා දෙනවා කියලා සලකන්න කියලා බුදුහාමුදුරුවෝ වදාරලා තියෙනවානේ.

මට තනියම හොයාගන්න බැරි එකක් මට පෙන්වලා දන්නා. මට අවුරුදු ගණනකින් සොයාගන්න තිබෙන එකක්, මට දැන් කළාණා මිත්‍ර ඇසුරෙන් ලැබුණා.

නැත්නම් ඒ පීඩාව අවුරුදු ගණනක් විඳින්න වෙනවානේ.....!

අද හදාගත්තේ නැත්නම් නේද...? අදම හදාගන්න ඕනේ.....!

මම කාටවත් වෛර කරන්නේ නැහැ.

මම කාටවත් ක්‍රෝධ කරන්නේ නැහැ.

මම කවුරුත්ම පාලනය කරන්න යන්නේ නැහැ.

අනුන් පාලනය කරන්නයාම තරහා ක්‍රෝධ ඇතිවීමේ සිද්ධියකි කියලා බුදුහාමුදුරුවෝ වදාරලා තියෙනවා.

ලෝකය පාලනය කරන්න යාම තරහා, ක්‍රෝධ ඇතිවීමට හේතුවකි.

මේක සම්මතයක්...!

මගේ අම්මා, මගේ තාත්තා, මගේ ස්වාමියා, මගේ දරුවෝ, මගේ හාර්යාව, කියන ඒවා මේ ව්‍යවාහාරික ලෝකයේ සම්මතයක්. මගේ කියන එක මගේම නොවෙයි.

මගේ කරගත්තාම තමයි විපාක....!!! සම්මතයට අපි ඒවා කථා කරනවා. නමුත්, බුදුහාමුදුරුවෝ වදාළේ තමාට තමාවත් නැති කල්හි පුත්‍රයෝ කොයින්ද, ධනය කොයින්ද....?

අන්දේවල් තබා තමාට තමාවත් අයිති නැහැ.

එහෙම එකක් මේ ලෝකය....!!

ඇයි තමාට තමාවත් අයිති නැත්තේ...?

තමා කියලා හිතාගෙන ඉන්න මේ සිත කය දෙකම අයිති හේතු එල දහමට. මේ ලෝකයේ තියෙන ද්‍රව්‍යන්ගෙන් මේ කය හැදෙන්නේ. ජලයෙන් වාතයෙන් ආහාර ආදිය ප්‍රත්‍යවෙලා මේ කය හැදෙන්නේ.

....අපේ හිත පහළ වෙන්නේ....

ඒත් ඒ වගේ....!

ඒත් ආහාරවල හුස්මවල ශක්ති ඇසුරෙන් මනසේ තිබෙන අත්දැකීම් සිතියට නැගිලා සිතක් පහළ වෙනකොට තමයි මතක් වෙනවා කියන්නේ.

කිසිවෙක් කිසිවෙකුට අයිතිකරගන්න බැහැ....!

ඔහුටත් ඔහුට අයිතිකරගන්න බැහැ....!!

අන්කෙනෙක් තබා තමාවත් තමාට අයිති කරගන්න බැහැ. තමාවත් තමාට අයිති නැත්නම් කොහොමද අපි තවකෙනෙක් අයිති කරගන්නේ. මේ ශරීරය තමන්ට අයිති නම් මේ ශරීරයට මහලු වෙන්න ඒපා කිව්වට මහලු නොවී තියෙයිද.....?

එහෙනම් මහලුනොවී තියෙයිනේ තමාට අයිති නම්.....!!

...ස්වාමීන් වහන්ස, ජපි අකමැති දේවයි සිද්ධවෙන්නේ.....?

ඔව් අපි අකමැතිදේමයි සිද්ධ වෙන්නේ....! මාව පාලනය කරන්න මට අයිති නැහැ. සවිචක වාද කරපු තැන තියෙන්නේ මේ ශරීරය මට අයිතියි කියලා.

" මේක මට අයිතියි. ඔබ වහන්සේ කිව්වට මම පිළිගන්නේ නැහැ "

...බුදුහාමුදුරුවෝ අහනවා..... සවිචක මේ රටේ රජුපුරුවන්ට මේ රට අයිතියිද...?

එහෙමයි ස්වාමිනි.....!

මේ රටේ සොරකම් කරන අය, මංපහරන අය, මිනීමරණ අය ගෙනාවම රජුපුරුවන් ඔවුන්ට එක එක දඩුවම් දෙනවා. කස පහර දෙන්න කියනවා, දෙතිස් වදය දෙන්න කියනවා, මරණ දඩුවම් දෙන්න කියනවා. ඇයි ඒ...? රජුපුරුවන්ට ඒ රට අයිති නිසා. රජුපුරුවන්ට කැමති කැමති දඩුවමක් දන්නහැකි.

සවිචක ඔබට ඔබ අයිතිනම් රජුපුරුවන්, තමන්ට කැමති විඳියක් කරනවා ව ගෙ ", ඔබට පුලුවන්ද මහලු වෙන්න ඒපා කියන්න.

ඔබට පුලුවන්ද ලෙඩ නොවෙන්න කියන්න.....?

ඔබට පුලුවන්ද නොමැරෙන්න කියන්න. සවිචකට උත්තර නැතුව ගියා.....!

සවිචක නිහඩවුණා.....!

.....එහෙම ලෝකෙක අපි ඉන්නේ.ඒක යථාර්ථය.....!

අපට අපවත් අයිති නැහැ....!

එහෙම ලෝකෙක අපි සම්මත වශයෙන් මගේ අම්මා, මගේ තාත්තා. මගේ භාර්යාව, මගේ ස්වාමියා කියලා සම්මත කරගන්නවා.

හැබැයි මේ ඉන්නකම් විතරයි.

කොයිවෙලාවේ පණ යයිද දන්නෙත් නැහැ.

හුස්මපාර නතර වුනාම ඒවා එකක්වත් අයිති නැහැ.

එකකටවත් කෑගැසුවට හරියන්නේ එහෙම නැහැ.

ඉන්නකම් විතරයි.....! ඉන්නකම් සම්මතයක් තියෙනවා.....!

බසයක නැගලා ගමනක් ගිහින් අවසන් වෙනකම් වාඩිවෙලා ඉන්න සීටි එක මගේ. ගමන යන්න ඉස්සරත්, බසයෙන් බැස්ස පසුත් ඒ සීටි එක මගේද.....?

හැබැයි වාඩිවෙලා ඉන්නකොටත් මගේ නොවෙයි.....! කොන්දොස්තර කිව්වොත් නැගිටලා වෙන සීටි එකකට යන්න කියලා අපිට යන්න වෙනවා නේද.....?

නමුත්, අපි සම්මත කරගන්නවා ඒ සීටි එක මගේ කියලා.....! මඟදී නතර කළොත් තේ එහෙම බිලා ඇවිත් ආයෙත් මම හිටපු තැන ඉඳගන්නවා. හැබැයි ටිකටි එකේ වලංගුභාවය තියෙන්නේ යනකම් විතරයි.

ඒ වගේ අපිට සම්මත කරලා,

නීති එහෙම හදලා, ඔප්පු හදලා, ඉඩකඩම් පවරලා තියෙනවා.

අපි මැරුණායින් පස්සේ ඔප්පුව අවලංගු වෙනවා නේද...?

ඒවට වෙන අයිතිකාරයෝ එනවා.

....ඒ අයටත් ඕකමයි. මැරුණායින් පසු වෙනකෙනෙකුට.

ඒ නිසා කෙනෙක් තව කෙනෙක්ව පාලනය කරන්න යන්න එපා.

ඒක වෙහෙසක්.....! නමුත්, පාලනය වෙන්න දැනගන්න ඕනේ.

සම්මත ලෝකයේදෙමව්පිය යුතුකම්, භාර්යා ස්වාමි යුතුකම් තියෙනවා.

ඒවා මිනිස්කම්....! යුතුකම්....! ඒවා අපි කරන්න ඕනේ.

පාලනය කරන්නයාම බුද්ධිමත් නැහැ. ඒක මෝඩ ක්‍රියාවක්.

ඒකෙන් වේදනා හටගන්නවා. පීඩා විඳින්න වෙනවා....!

හරි වෙහෙසක් වෙනවා....!

ඒකෙන් විවාහය හිරගේ කියන්නේ. හිරයක් ගන්නවා කියන්නේ.

හිරවෙනවා එතනදි....! නේද...?

ස්වාමියා වෙත ස්ත්‍රියක් දිහා බැලුවත් සැකයි....! භාර්යාව වෙත පුරුෂයෙක් දිහා බැලුවත් සැකයි....! නිනාවුනත් සැකයි. ලෝකේ තියෙන පොදු දෙයක්නේ.

ඉතිං හරි පීඩාවක්නේ විඳින්නේ....!

හිරයක් ගන්නා කියන්නේ ඒකයි.හිරවුනා දැන්....!

...*සැවැවින් වැහැන්ස, සැකය කියන්නෙන් ජීවාවක්නේ....?*

ඔව්.... සැකය කියන්නෙන් පීඩාවක්....

දැන් ඔතන මා කැමති හැටියට තබන්න හදනවා....! ප්‍රශ්නයක් නම් එහෙම වෙන්න අරන්නත් බැහැ. ප්‍රශ්නය උඩුදුවන්න දෙන්නත් බැහැ.

නමුත් අපට එය මහා පීඩාවක් කරගෙන තියෙනවා....!

ඒක පීඩාවක් නොකර ගන්නට නම් බුද්ධිමත් වෙන්න ඕනේ.

විවාහ ජීවිතයක උතුම්මදේ තමයි එකිනෙකා අමනාප නොවීම.

ස්වාමියාගේ කැමැත්තට භාර්යාව එකඟ වෙන්න ඕනේ. භාර්යාවගේ කැමැත්තට ස්වාමියා එකඟ වෙන්න ඕනේ. එතකොට තමයි එක මතයකට එන්නේ. ස්වාමියාගේ කැමැත්තට භාර්යාව එකඟ වෙන්න ඕනේ. භාර්යාවගේ කැමැත්තට ස්වාමියා එකඟ වෙන්න ඕනේ. හැරෙයි ඒ කැමැත්තත් සාධාරණ වෙන්න ඕනේ.

සීමාව ඉක්මවා නොගිය ඒවා වෙන්න ඕනේ. කැමති කැමති ඒවාටත් බැහැ.

සාධාරණ වෙන්න ඕනේ. පොදු වෙන්න ඕනේ. බුද්ධිමත් වෙන්න ඕනේ.

... ළඟ බලන්න එපා....! අප බලලා හිතන්න....!

අප බලලා කටයුතු කරන්න. මෙතන කාගේවත් වරදක් වෙලා නැහැ.

මෙතන තියෙන්නේ නොදැනුවත්කමේ වරදක්. අත්දැකීම් මදිකමේ වරදක්.

නොතේරුම් කමේ වරදක්. කාගේවත් පුද්ගලයන්ගේ වරදවල් ලෝකේ නැහැ.

මේ ලෝකේ වැරදිකරන සෑම කෙනෙක්ම තමයි කවදා හරි නිවැරදි වෙන්නේ.

උනන් වනන්සේලා කියන්නේ කවදා හරි පෙර වැරදි කරලා නිවැරදි වෙච්ච අයනේ,
අපි වුණත් කවද හරි බුදු වෙනවා නිවන් දකිනවා කියන්නේ වැරදි අත හරිනවා....!

එතකං වැරදි නියෙනවනේ....!

වැරදි කරනවා කියන්නේ නොතේරුම්කම.

අඩු පාඩුවක්....! ඒකේ පීඩාව ආදීනව ලැබෙනකොට තමයි ඒක වැරදිවිච එකක්
කියලා තේරෙන්නේ, ඊට පස්සේ හැදෙන්න උත්සාහ ගන්නවා,

නිවැරදි වෙන්න උත්සාහ ගන්නවා....!

අපි මේ කහල ගොඩවල් නිසා ඊර්ෂ්‍යාව, ක්‍රෝධය, වෛරය, ශෝකය, දුක පුරෝගෙන
මැරෙන්නේ ඇයි, මේ ලෝකයේ අපිට තාවකාලිකව ජීවත්වෙන්න ලැබිච්ච එකේ,මේවා
සියල්ලම අත්හරින දේවල්....!

ඒ නිසා ලෝකයා අපි ගැන කොහොම හිතුවත් කමක් නැහැ, අපේ සිත අපි පිරිසිඳු
කරගන්නවා, මා කිසිවෙකු සමග තරහ නැහැ, කිසිකෙනෙකුට වෛර කරන්නේ නැහැ, කිසි
කෙනෙකුට ක්‍රෝධ කරන්නේ නැහැ....!

අහන්නට පීඩා කරන්නේ නැහැ....!

මගේ සිත මම පිරිසිඳු කරගන්නවා....!

එතකොට ලෝකය ඉබේම එතනට අවනත වෙනවා,

එතනට භානි කරන්න බැහැ....!

බුදුහාමුදුරුවන්ගේ අසීමිත මෙහිඳිය ඉදිරියේ නාලාගිරි ඇතාත් දණ ගැනුවා,
බුදුහාමුදුරුවෝ මොනවත් කරලද....? නැහැ. කරුණාවෙන් මෙහිඳියෙන් එහෙම කළේ.
එතනදී නාලාගිරි ඇතාගේ තරහ ක්‍රෝධ ගතිය ඉබේටම නිවිලාගියා.

ඒ නිසා නිතරම මෙහිඳි කරන්න.

නිතරම ඒ ගැන පුහුණු කරන්න.

නිතරින් පුරුදුවෙන්න. එතකොට අපිට ඔය ගැටළු නැහැ.

ඔවුන් තුළ ගැටළු ඇති කරගන්නට අපිට කරන්න දෙයක් නැහැ.

ඒක ඔවුන්ගේ කර්ම විපාකයේ....!

ලෝකයා අපි ගැන එක එක විදියට හිතයි. බුදුවරුන්ගෙන් නින්දා නොලබපු බුදුවරු
නැහැ. "නත්ථී ලෝකෝ අනින්දිකෝ " ලෝකේ නින්දා නොලබපු කෙනෙක් නැහැ. කිසිම
වරදක් නැති බුදුවරුන්ටත් වැරදි කිව්වනේ.

අපිට එතකොට කොච්චර වැරදි එයිද....?

ඒ නිසා ක්‍රමයෙන් අපි හුදෙකලා වාසයට හුරුවෙන්න වෙනවා....!

තමන්ගෙන් තමන් සතුටු වෙන්න පුළුවන් තැනට අපි එන්න වෙනවා....!

ආධ්‍යාත්මික වශයෙන් තමාම තමාගේ සතුට බවට පත්කරගන්න වෙනවා.

තමන්ගේ ජීවිත පිළිවලින් තමා සතුටු වෙන්න ඕනේ.එතනට එන්න ඕනේ....!

තමන් කාටත් වරදක් කරන්නේ නැහැ. කාටවත් එරෙහිවෙන්නේ නැහැ....!

වෛර කරන්නේ නැහැ....! අකාරුණික වන්නේ නැහැ....!

මගේ සිත පිරිසිඳුයි කියන තැනට මම එන්න ඕනේ. මම කිපෙන්නේ නැහැ .

හිමුදුරුවෝ එතන හිටියා. ලෝකෙන්ම ඒ පුශ්ණේ විසඳනා....!

නමුත්, ඕක කරන්න බැහැ භාවනා නොකරන භාමුදුරු කෙනෙකුට. උන්වහන්සේ භාවනා කරලා හිත සකස් කරගත්ත භාමුදුරුනමක්. නොසැලෙන තැනට මනස සකස් කරගත්ත කෙනෙක්. බාහිර ලෝකෙන් සැලෙන කෙනෙක් නෙවෙයි.

අපි හිත එතනට ගන්න වෙනවා....!

ලෝකෙට ඕන හැටියට තමන් හැසිරෙන්නේ නැතිව මනස නොසැලෙන තැනට ගන්න වෙනවා. තමන්ට ස්ථාවර තැනට මනස ගන්න වෙනවා ඉදිරි කාලය පවත්වන්න නම්....! එහෙම නැතිව අපිට ජීවිතය ගොඩනගන්න බැහැ....!

ලෝකය හඳුන්න යන්නෙම නැහැ.

අපේ හිත අපි හඳුන්න මහන්සි ගන්නවා....!

ඒ තරංග පිටකරන්න. සියලු දෙනාගේම වැරදි දුරුවේවා කියලා නිතර හිතන්න. ඇතුළතින්ම කිසිකෙනෙකුට වෙර කරන්න එපා. එතකොට එතන හරියනවා. ක්‍රෝධයෙන් ක්‍රෝධය කවදාවත් හරියන්නේ නැහැ කියලා තියෙනවනේ.

අයහපත දිනිය හැක්කේ යහපතින්මයි.

ක්‍රෝධය දිනිය හැක්කේ අක්‍රෝධයෙන්මයි.

ක්‍රෝධ නොකිරීමෙන්මයි. මසුරුකම දිනිය හැක්කේ දීමෙන්මයි.

.....මෙය සත්‍යවු වදනකි....!

ඒ නිසා අපි හිතනවිදිය වෙනස් කරන්න වෙනවා මේ ගමන යන්න නම්.

අපි බලමු ටිකක් වෙනස් වෙලා.... හේද...?එතකොට ඔය ඔක්කෝම හරියයි....!

අද මෙතනට ආව එක ලොකු දෙයක්නේ. හේතුවන්නකමක් තියෙනවනේ....! කලබලනොවී ඉක්මන්නොවී බලමු. අපිට මනුෂ්‍යයෙක් වෙච්ච එකේ බොහොම උතුම් දුර ගමනක් යන්න තියෙනවනේ.

අපි මේ පුංචි ළමයි, අඳුබාලයින් වගේ මානසිකව පෙළෙන්නේ නැතිව, බුද්ධිමත් වෙන්න ඕනේ.

අපි ඉගෙනගත් අය. හොඳ උගත් අය. හොඳ සමාජ පසුබිමක් ඇති අය.

හොඳ දෙමව්පියන්ගෙන් ආධ්‍යාත්මික පසුබිමක් ලබාගෙන තියෙනවා.

එවිට තිබියදී අපි මේ නුගත් අය වගේ හැසිරෙන්න උවමනා නැහැ.

ඒවා අන්ධබාල ඒවා. නුගත් සමාජවල නම් එහෙම ඒවා කොච්චර හරි තියෙනවා....!

අපි එහෙම නොවෙයි. හොඳ සමාජයකින් ආව අය. හැදිවිච අය.

ඒ නිසා අපි මෝඩ තීරණ ගන්න හොඳ නැහැ. ලාමක තීරණ ගන්න හොඳ නැහැ. අපි බුද්ධිමත් වෙන්න ඕනේ. කෙනෙක් කෙනෙක්ව පාලනය කරන්න හඳුනවා කියන එක බුද්ධිමත් ක්‍රියාවක් නෙවෙයි.

බුද්ධිමත් කෙනෙක් තව කෙනෙක්ව පාලනය කරන්න යන්නේ නැහැ....!

කරුණු කියලා දෙනවා හේද....?

පාලනය කරන්න යන්නේ නැහැ.

එතකොට ගැටුමක්.

බොහෝම ඉවසීමෙන් හිත හදාගන්න වෙනවා....!

ඊර එක ගෝලයෙක්, නායක හික්ෂුන් වහන්සේට හරියට උපස්ථාන කරනවා, සිවුරු හෝදනවා, ගිලන්පස අල්ලනවා, දානේ පිළිගන්වනවා, මේ ගුරුවරයා නාම මේ ගෝලයාට කිසිම දෙයක් උගන්වලා නැහැ. ඛණ ටිකක්වත් කියලා දිලා නැහැ.

ගෝලයා කියනවා..... ඔබ වහන්සේට උපස්ථාන කරනවා මිසක් මට තව ඛණ ටිකක්වත් කියලා දිලා නැහැ. මට මේ උපස්ථාන කිරීමෙන් ඇති වැඩක් නැහැ. පස්සේ ගුරුවරයා නිශ්ශබ්දව මොකද කළේ....?

දැන් ගෝලයාට ගිලන්පස ගෙනලේලා අල්ලනවලු.

සිවුරු හෝදනවලු, දානේ ආහාර පිළිගන්වනවලු.

ගෝලයාට කරන්න වැඩක් නැති නැනටම ගුරුවරයා ඔක්කොම වැඩ කරනවලු.

ගෝලයා අහනවා " ඇයි ස්වාමීනි මේ.මෙහෙම කරන්නේ "

ගුරුවරයා කියනවා " අපි දෙදෙනාම එක රෙද්දක රැළිනේ "

" ඔබ ගෝලයා වුනා. මම ගුරුවරයා වුනා.

එක රෙද්දක රැළි.රැළි දිගහැරියාම එකම රෙද්ද "

ගෝලයා වුනා එක කාරණයකට. නමුත්, ඒක ඒකටම ගෝලයා ගුරුවරයා නොවෙයිනේ. දැන් ඔක්කෝම කරන්න ගත්තලු. දානේ පිළිගන්වනවා. ගිලන්පස පිළිගන්වනවා. සිවුරු හෝදනවා. ඒකෙන්ම ගෝලයාට ගුරුවරයා ගැන තිබෙන වෙහෙස ඔක්කෝම අතහැරුණා. ඊට පස්සේ සම්පම ශිෂ්‍යයා බවට පත්වුනා.....!

.....එහෙම සිද්ධීන් තියෙනවා.....

.....ඒක පන්තියක ඉන්න ශිෂ්‍යයෙක් හරියට හොරකම් කරනවලු. කොච්චර කිව්වත් අහන්නේ නැහැලු. හොරකම් කරනවාලු. ගුරුවරයාට පැමිණිලි කරනවාලු, ගුරුවරයාට ගාණක්වත් නැහැලු.

පස්සේ ශිෂ්‍යයෝ ඔක්කොම එකතුවෙලා කිව්වලු....!

ස්වාමීනි, ඔබ මේ සොරාව තියාගන්න.

අපි ඔක්කොමලා යනවා.ඉවත්වෙනවා....!

ඊට පස්සේ ගුරුවරයා ගෝලයෝ අමතලා කියනවලු

.....මාගේ දයාබර ශිෂ්‍යයෙහි. ඔබලා දැන් මගෙන් ගතයුතු හරය අරගෙන බව පේනවා. නමුත් මෙයාට තවම ඉගෙන ගන්න තියෙනවා. ඒ නිසා එයා හිටපුවාවේ. ඔබලා ගියාට කමක් නැහැ.

.....ඊට පස්සේ හොරා දුවගෙන ඇවිල්ලා කියනවා,අනේ ස්වාමීනි මට සමාවෙන්න. මම ආයේ කවදාවත් සොරකම් කරන්නේ නැහැ.....!

බලන්න ඒ අර සත්‍ය දැක්ක ගුරුවරු ප්‍රශ්න විසඳන ආකාරය.

සක්කාය දිට්ඨියෙන් පාලනය කරන්න ගියේ නැහැ.

එයාටම එයාගේ තියෙන දෝෂය පෙනෙන්න හැරියා.

කිසිම හිංසාවකුත් නැහැ. කාටවත් පීඩාවකුත් නැහැ.

එයාටම එයාගේ දෝෂය පෙනෙන්න හැරියේ ගුරුවරයාගේ තියෙන කරුණාව නිසා.

ශිෂ්‍යයා කෙරෙහි තිබුණු සැබෑ ආදරය නිසා....!

වෙනත් ගුරුවරු නම් කරන්නේ සොරකම් කරන ශිෂ්‍යයා පන්නලා දාලා අනිත් ගෝලයන්ට තමයි උගන්වන්නේ. නමුත්, උගන්වන්න ඕනේ කෙනා අරයා. ගුරුවරයෙක් ළඟට එන්නේ ශිෂ්‍යයෝ හැදෙන්නේ. ඒකෙන්ම ඒ ප්‍රශ්නය විසඳනා.

...ස්වාමීන් වහන්ස, ඒ ගුරුවරුන් නාවිතා කළ නොවිද්‍යාත්මක ක්‍රම හේද...?

....මිහි ඒ මනෝචිද්‍යාත්මක ක්‍රම....!

හැමදාම ශිෂ්‍යයෝ කීපදෙනෙක් රැටි තාප්පෙන් පැහලා යනවලු එළියේ ඇවිදින්න. ගුරුවරයා දැක්කලු කනප්පුවක් තියෙනවා තාප්පේ අයිනේ. බලනකොට ගෝලයෝ දෙනෙත්දෙනෙක් රාත්‍රියේ නැහැලු. ඊට පස්සේ ගුරුවරයා කනප්පුව අයිත්තරලා එනන ඉඳුගන්නා. ශිෂ්‍යයෝ එනකොට තාප්පෙට උඩින් ආවලු. කරුවලේ කනප්පුව කියලා හිතාගෙන ගුරුවරයාගේ ඔලුවට අඩිය නියලා පතිනවලු බිමට. පස්සේ එකපාරටම ගුරුවරයා දැකලා බයවෙලා දිවිවලු....!

ගුරුවරයා ඒ මොකවත් ගණන් ගන්නේ නැතිව ...පින්නේ ඇවිදින්න හොඳ නැහැ නේද...? හෙමබිරිස්සාව හැඳෙනවා නේද...? ඊට පස්සේ ගෝලයෝ ඊක සමාව ගත්තලු ආයේ කවදාවත් හොරෙන් රැටි ඇවිදින්න යන්නේ නැහැ කියලා.

.....ඒ සැබෑ ගුරුවරු නේද...?

සැබෑ ගුරුවරු කියන්නේ ඒ විදියට පිළිතුරු සොයන අය.

තරහෙන් ක්‍රෝධයෙන් නොවෙයි ඒවට පිළියම් ගත්තේ. වේවැල අතට අරන් නොවෙයි.

ඒකාලවක යක්ෂයා දමනය කළේ, බුදුහාමුදුරුවන්ට වෙන ක්‍රමවලින් දමනය කරන්න විත්ත බලයක් නැතිව නොවෙයිනේ.

නමුත්, ඒ ක්‍රම අසාර්ථකයි. ආලවක යක්ෂාගේ හිත මොළොක් කරන්න අවශ්‍යයි. ආලවක යක්ෂයාගේ හිත මොළොක් කරන්න නම් බුදුහාමුදුරුවෝ කාරුණික වුනා. මොළොක් කරන්න බැහැ රළු වෙලා. ඒ නිසා බුදුහාමුදුරුවෝ ආලවක යක්ෂයාට යටත්වුනු බවක් පෙන්වුවා....

එතකොට අර සැරගතිය, තරහාවුන ගතිය අඩුවුනා.අවශ්‍ය නැනට ආවට පස්සේ බුදුහාමුදුරුවෝ නැති හිරියා....! ...යටත් වුනු ගතියකින් ඒ කියන කියන හැම දෙයක්ම කළේ, ආලවක දමනය කරගන්නේ. දමනය කරගන්න හොඳම ක්‍රමය තමයි කරුණාව. මෙහිදී. ඒක තමයි සාර්ථකම ක්‍රමය.

එරෙහි නොවීම. එකට එක නොකිරීම.

ඒවත් වා හාමුදුරුවන්ගේ පොතකත් තියෙනවා මෙල්ල කරගත නොහැකි ගෝලයෙක් සිටියා. මේ ගෝලයා කියනවා,

" මම කිසිවෙකුටත් යටත්වෙන්නේ නැහැ. කිසිවෙකු කියනදේවත් අහන්නේ නැහැ. ඔබ වහන්සේටත් යටත් නැහැ. ඔබතුමා කියන එකවත් අහන්නේ නැහැ. ඔබතුමා වගේ මමත් දක්ෂයෙක් කියලා කියන කෙනෙක්.

කවුරුවත් කියන එක අහන්නේ නැහැ, කියන සැර මුරණ්ඩු කෙනෙක්.

පසුව ගුරුතුමා කිව්වලු.....

" ආ මෙහෙට එන්නකෝ, මෙතනින් වාඩිවෙන්නකෝ."

.....එතන වාඩිවෙන්න හදනකොට,"ආ එතන නෙවෙයි "

" මේ පැත්තෙන් වාඩි වෙන්නකෝ "

එහෙමඑහෙම කටාකරනකොට.....

දැන් ඉතිං හොඳට කීකරුව ඉන්න කෙනෙක් බවට පත්වුනාලු.....!

මොලොක් වදන්වලට ඕනෑම රළු හිතක් මෙල්ල වෙනවා. එකපාර නොවෙයි.

අපේ අරමුණ, අධිෂ්ඨානය එකපාර වෙනස් කරන්න ඕනේ.....!

අපි මෘදු වෙන්න ඕනේ.....!

අපි මෘදු වෙනකොට ලෝකයාත් අපි කෙරෙහි තියෙන රළු ගතිය ඉඳිමම අඩුවෙනවා. මුදු අනතිමානේ. මෘදු වෙන්න.....!

කීකරු වෙන්න.

හිඟනමානි වෙන්න.

හැඩිදැඩි අසංවර ගති නැත්තෙකු වෙන්න.

තැනට සුදුසු නුවණැත්තෙකු වෙන්න.....!

අනුන් හින්දා කරන විට, ඉතා සුලු වරදක්වත් නොකරන්නෙකු වෙන්න.

කරණිය මෙන්ත සූත්‍රයේ මුලට තියෙන්නේ ඒවනේ.....!

දක්ෂ වේවා. සෘජු වේවා. කීකරු වේවා. මනාව කීකරු වේවා. මනාව සෘජු වේවා.

.....ඒ කියන්නේ සත්‍යයට සෘජුයි.....

ඒ නිසා ක්‍රමයෙන් අපි හුදෙකලා වාසයට හුරුවෙන්න වෙනවා.....!

තමන්ගෙන් තමන් සතුටු වෙන්න පුලුවන් තැනට අපි එන්න වෙනවා.

ආධ්‍යාත්මික වශයෙන් තමාම තමාගේ සතුට බවට පත්කරගන්න වෙනවා.

තමන්ගේ ජීවිත පිලිවලින් තමා සතුටු වෙන්න ඕනේ.

අපි එතනට එන්න ඕනේ.....!

ඒ නිසා අපි හිතනවිදිය වෙනස් කරන්න වෙනවා මේ ගමන යන්න නම්.....!

සියල්ලටම තෙරුවන් සරණින් දූහමි අෆස පහල වේවා.....!

මෙතැන් සිට සඳහන් වෙන්නේ
සූජ්‍ය ගලතර ධම්මරක්ඛිත ස්වාමීන් වහන්සේ,
ගුවන් විදුලි සංස්ථාවේදී දේශනාකළ ධර්ම දේශනයකි.

මෙම ධර්ම දේශනය පූජ්‍ය ගලතර ධර්මරත්න ස්වාමීන් වහන්සේ,
ගුවන් විදුලි සංස්ථාවේදී දේශනය කර 2009 - 05 - 21 දින
විකාශනය කළ ධර්ම දේශනයයි.

යටාපි මුලේ අනුපද්දවේ දල්හේ, වින්තෝපි රැක්කො පුනරේව රැහති. ඒවමපි
තන්තානුසයේ අනුතතේ නිබ්බන්තනි දුක්ඛ මිදං පුනපුංගි.

ශ්‍රද්ධාවන්ත කාරුණික පින්වතුනි. අප තිලෝගුරු සම්මා සම්බුදුරජාණන් වහන්සේ, ඒ අසිරිමත් සම්මා සම්බුද්ධත්වය සාක්ෂාත් කරගෙන. ඒ උතුම් මහා සාසනික මෙහෙය හමාර කරලා, මහා පරිනිර්වානයෙන් අසංඛත ධාතුවෙන් පිරිනිවන්පා වදාල. තිලෝගුරු බුදුරජාණන් වහන්සේ, සිහිපත් කරන උතුම් වෙසක් මාසයක් අපි මේ අනුස්මරණය කරන්නේ. 2552 වසරක් ගතවී 2553 වන වසර ආරම්භ කරන මේ උතුම් වෙසක් මාසේ ඔබ අපි හැමදෙනා තිලෝගුරු බුදුරජාණන් වහන්සේ වෙනුවෙන් ආමිෂ ප්‍රතිපත්ති පූජා සිදු කරලා, මේ වනවිට ඒ උතුම් බුදුරජාණන් වහන්සේගේ අනන්ත ගුණ අනුස්මරණය කළා.

පින්වත්නි, මේ ලෝකයේ මිනිස් ජීවිතයක් ලද ඔබ අප මේ ජීවිතයේ ලද ලොකුම භාග්‍යය තමයි සම්මා සම්බුදුරජාණන් වහන්සේගේ උතුම් සත්ධර්මය මුණගැසීම. ඒ උතුම් අවස්ථා අද අපිට ලැබුණේ අනේකුකව නොවෙයි. සසර සිදුකළ බොහෝ කුසල ධර්මයන්ගේ ආනිශ්ඨයක් ලෙස බව අපි බුද්ධ දේශනාවට අනුව දන්නවා. ඒ නිසා මේ අවස්ථාවේ, ජීවිතයේ වටිනාම කාල පරිච්චේදයක මෙම ධර්ම දේශනාවක් ශ්‍රවණය කරන්නට සුදුනම්ව සිටින අපි කල්පනා කරන ඕනේ, මේ මනුෂ්‍ය ජීවිතයේ වටිනාම හරය මා ලබාගත යුතුයි කියලා.

අප මාතෘකා කළ ගථා ධර්මය තිලෝගුරු බුදුරජාණන් වහන්සේ වදාල දහම් කරුණු බොහෝ ඇතුලත් ධර්ම පදයේ තන්තා වර්ගයට අයිති ගථා ධර්මයකි. පළමුව අපි මේ ගථා ධර්මය භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සිහිපත් කරන්නට හේතු කාරකවුනු නිධාන කථාව තොරා ගනිමු.

රජගහ නුවර වේලුවනාරාමයේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වැඩ වසන සමයේ ආනන්ද ස්වාමීන් වහන්සේත් සමඟ පිඬුසිගා වඩින්නට බැහැරට වැඩම කළා. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ඒ මග අසල සිටිය මඩ තවරා ගත්ත, අසුචි තවරා ගත්ත ඊරිපැටියෙක් දැක වදාලා. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ඒ ඊරිපැටියා හේතු කොටගෙන ආනන්ද ස්වාමීන් වහන්සේට වදාරනවා,

" ආනන්දය නුඹ මේ ඊරිපැටියව දැක්කද....?"

" එහෙමයි ස්වාමිනි,"

මෙම ඊරිපැටියා යම් දිනක කකුසඳු බුදුරජාණන් වහන්සේගේ කාලේ ස්වාමීන් වහන්සේලා වැඩවසන ස්ථානයේ ඉවතලන බත් කුණු අනුලමින් පැටියන් රකින කිකිලියක්ව වාසය කළා. දිනක් මෙසේ ආහාර අනුලමින් සිටි කිකිලිය, එදින ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් සප්ඨායනය කරන ගථා ධර්මයක් ශ්‍රවණය කළා. මේ කිකිලියට ඒ ගථාව බොහොම මිනිරි වුනා. ශ්‍රවණය බොහොම ප්‍රසන්න වුනා. මේ කිකිලිය ඒ පිලිබඳ ඇති කරගත්ත පහන් හැඟීම, සිතේ ඇතිවුනු මෘදු බාවය කරුණකොටගෙන ඒ තිරිසන් ජීවිතයෙන් මිදිලා රජ පවුලක කුමාරකාවක්ව උපන්නා. ඇය නමින් උඩ්බරි කියන කුමාරකාවය.

දිනක් ඇය අසුවී පිඩක නළියන පනුවන් දැකලා මහත් පිලිකුලක් සිතේ ඇතිවෙලා, ඇය ජීවිතය කෙරෙහි පිලිකුල් ස්වභාවයකින් බලලා, සුවරීතය හෙවත් ගුණ ධර්ම වඩලා, ඒ මනුෂ්‍ය ලෝකයෙන් යම් දිනක වුන වෙලා ඔව්ම ලෝකයේ උපන්නා. ඔව්ම ලෝකයේ ආයු ඇතිතාක් කාලය ගෙවලා ඇයගේ හව තණ්හාව ඉවර නොවුනු නිසා, ඉන් වුනවෙලා විවිධ ජීවිත ලබමින්, ඇය දැන් අපේ ලොවීතුරා බුදුරජාණන් වහන්සේ වැඩ වාසය කරන කාලයේ ඊරි පැටියෙක් වෙලා. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාල මේ ඊරිපැටියා පිලිබඳ කථාව ධර්ම දේශනාවක් සඳහා යෝග්‍ය නිසා තික්ෂුන් වහන්සේලාට සසර බිය උපදවන්නට, සංසාරයේ ස්වභාවය හඳුන්වලා දෙන්නට, අප මුලින් සඳහන් කළ ගාථා ධර්මයන් තවත් ධර්ම කරුණු රාශියකුත් ඒ පිලිබඳ දේශනාකොට වදාලා.

පින්වත්නි, මේ කථාවෙන් අපට විවිධ පැති දකින්න පුලුවන්. ඒ කිකිලිය ගාථා සජ්ඣායනය කෙරෙහි සිත මෘදු කරගන්න නිසා, ඒ පිලිබඳ ගාථා ශ්‍රවණයට සිත සතුටු කරගන්න නිසා, ඒ ශබ්දයට පැහැදුනු නිසා, මෘදු සිතින් කාලක්‍රියා කරලා සුගතියට පැමිණුනු බව. ඒ සිද්ධියෙන් අපිට පෙන්නවනවා ජීවිතේ යම් කෙනෙක් යහපත්වූ මෘදු සිතකින් වාසය කරනවා නම්, සිත කරුණාවෙන් මෙහිත්‍රියෙන් තරහා ක්‍රෝධ වැනි විවිධ ආවේගසීලි අකුසල් සිතුවිලිවලින් වැලකිලා, නිතර තෙරුවන්ගේ ගුණ සිහිපත්කරලා මෘදුව වාසය කරනවා නම් වියද සුගතියට හේතුවක් වන බව. ඒ වගේම ඒ කුමාරකාවක් වෙච්ච ඒ තැනැත්තිය, ඊටත් වඩා ජීවිතය පිලිබඳ අසුබ ස්වභාවය දැකලා, මෙහෙහි කරලා, රාග ද්වේශ මෝහ යටපත් කරලා බඹලොව පවා ඉපදුනු බව අපිට ඒ කථා පුවත පෙන්නුම් කරනවා. එහෙත් ඇයගේ ඒ කුසල් සිත්වල ශක්තිය අවසන් වෙලා, එතනින් වුනවෙලා සසර හවය කෙරෙහි ඇති තෘස්තාව අතනොහළ නිසා, අනුසගතව ඇති තන්හාව විනාශ නොකළ නිසා පින්වතුනි, නැවතත් දුගතියකට පත්වෙලා.

මේ කාරණය සංසාරික ජීවිතය ගතකරන ඔබ අප කාහටත් ඉතාම වැදගත්ය. මක්නිසාද බුදුරජාණන් වහන්සේ අප මුලින් සිහිපත් කළ ගාථා ධර්මයෙන් උපමාවකින් පැහැදිලි කරනවා නම්, යම් ගහක අතපතුරු විනාශකලත්, එහි කඳ කපාදැමුවත්, මුල ශක්තිමත්ව ජීවිත පවතිනතාක් නැවත නැවත ලියලනවා වගේ මේ සංසාරගති හෙවත් අනුසගති, සසර කෙරෙහි ඇති, බවතණ්හාව අවසන් නොකළ බැවින් අපි මොනතරම් කුසලවල යෙදී යම් යම් සුගතිවල උප්පතිය ලැබුවත් නැවතත් දුගතියට එන්නට තියෙන ඉඩකඩ අවසන් නොකළ නිසා සසර දුක් නිමාවුනේ නැතිබව,... නිමාවන්නේ නැතිබව, භාග්‍යවතුන් වහන්සේගේ එම දේශනාවෙන් පැහැදිලි වෙනවා.

" එවමිපි තන්හානුසේ අනුහතෙ නිබ්බන්ති දුක්ඛමිදං පුනප්පුනං "

නැවත නැවත සසර, සුගති දුගති දෙකේම උපදින්න සිද්ධ වෙනවා. පින්වත්නි, දිනක් බුදුරජාණන් වහන්සේ ගිප්පකුටයේ වැඩ ඉන්න කාලයේ ඒ අසළ ඊටත් වඩා උසින් ඇති පට්ඨාන කුටිය නැමති මේ පර්වතයට වැඩම කළා.

එහිදී තික්ෂුන් වහන්සේ නමක් බුදුරජාණන් වහන්සේගෙන් විමසනවා.....

" ස්වාමිනි, මෙතන මහා ප්‍රපාතයක් තිබෙනවා. මේ හා සමාන ප්‍රපාත තවත් තියෙනවද ස්වාමිනි....? "

බුදුහාමුදුරුවෝ වදාරණවා, " නියෙනවා ඇවිත්ති ප්‍රපාතයක් "

" එනම් ජාති ස්වභාවයේ ඇති සත්වයෝ නැවත නැවත ඉපදෙන ස්වභාවයෙන් මිදී නැත්නම්. දීර්ඛ ස්වභාවයට පත්වන සත්වයෝ නැවත නැවත දීර්ඛ ස්වභාවයෙන් මිදිලා නැත්නම්. මරණයට පත්වෙන, ...මරණය උරුමකොට ඇති මේ සත්වයෝ නැවත නැවත මරණයෙන් නොමිඳි නම් වසන්නේ, එවැනි ප්‍රපාතයක් තවත් මා නොදකිමි "

පින්වත්නි ඒ උපමාවෙන් අපිට වැටහෙන්නට ඕනේ, කෙළවරක් නොපෙනෙන ප්‍රපාතය වගේ බුදුහාමුදුරුවෝ වදාරණවා, ජාති, ජරා, ව්‍යාධි, ශෝක, මරණ, දුක්වල නැවත නැවත ඉපදීමේ කෙළවරක් මේ සත්වයන්ගේ නොපෙනේ. සසර හව තන්හාව අවිද්‍යා තෘෂ්ණාව පහ නොකළ සසර ගමන නිමා නොකළා නම්. නිමා නොකර නම් සිටින්නේ, ඒ හා සමාන ප්‍රපාතයක් මහණෙහි මම නොදකිමි.

ඒ නිසා අපි හිතන්න ඕනේ මේ වටිනා උතුම් මනුෂ්‍ය ජීවිතයේ අප ලද ලොකුම භාග්‍ය තමයි බුදුරජාණන් වහන්සේගේ දහම මුණගැසීම. එහෙනම් මේ දහමින් අපි අපේ ජීවිතයේ හරවත්ම ප්‍රයෝජනය ලබන්නට අපි කල්පනා කරන්නට ඕනේ.

මේ ගාථාවෙන් දේශනා වුනා පින්වතුනි අනුසය කියන වචනයක්. අනුසගතව පැවතින තෘෂ්ණාව කියන වචනයෙන් අදහස් වෙන්නේ නිදිගත් කෙළස් කියන අර්ථය. පින්වත්නි අපි කාගෙන් නිදිගත් කෙළස් කියන අනුසය ධර්මයන් පවතිනවා. මේ අනුසය කියන වචනයේ අර්ථය උපමාවකින් කියනවා නම්, ගිනිගොඩක් ගැසුවම ඒ ගිනිගොඩ අවසන්වෙලා එනනින් අළුවත් නැතිව අයිත් කරනවා. ගිනිදර තිබුනු බවට පිටින් දැකින ලකුණක් නැහැ. එහෙත් එතන උනුසුම් පවතිනවා වගේ පින්වත්නි මේ ධර්මය ශ්‍රවණය කරන වෙලාවේ අපි ලග තරහා සිත් නැහැ. ක්‍රෝධ සිත් නැහැ. රාග සිත් නැහැ. නමුත් අතීතයේ විවිධ අවස්ථාවල අපේ සිත තරහා ක්‍රෝධවලට පත්වෙලා, රාග ආදී හැඟීම් වලින් වෙහෙස විඳලා, ඒ රාගය, ක්‍රෝධය, තරහාව ආදී අකුසල මානසික තත්වවලට පත්වෙලා ඇති බව අපේ ජීවිතවල අතීතය අපිට සිහිපත් කරලා දෙනවා. එහෙම උනත් මේ වෙලාවේ අපිට එහෙම දැකින නැහැ. නැතිවුනාට යම් යම් හේතු මේ සය ඉන්ද්‍රියන්ට ගැටෙනකොට. බාහිරින් පංචේන්ද්‍රියන්ට වේවා, නැතහොත් මනෝදේයේ අපට මතක්වෙන සිද්ධි වේවා, එවැනි හේතු යෙදෙන කොට නැවතත් තරහා එනවා. රාගය උපදිනවා. ක්‍රෝධය උපදිනවා. ඒ ගති මතු වෙනවා.

දහමේ අනුසය කියන වචනයෙන් පෙන්වන්නේ ඒවා නිදිගත් කෙළෙස් ලෙසයි. ඒවා නිදි....! පේන්නවත් නැහැ දැන්....! යම් හේතු ගැටෙනකොට පරිවූට්ඨාන වශයෙන් ඒවා නැගී සිටින අවස්ථාව, ඒ නැගී සිටීමත් එක්ක චිත්තක්‍රමන කියනවා, ඒවා ක්‍රියාවට නැවත දෙන අවස්ථාව. ක්‍රියාවට දීමෙන් නැවතත් අනුසගත වෙනවා. ක්‍රියාවට දීලා සැපදුක් ආදී විඳිමි ඇති කරගත්තාම නැවතත් ඒ හේතු නිසා අනුසගතවීමක් සිද්ධිවෙනවා.

මේතාක් මේ අනුසයෙන් සංග්‍රහය ලබලා, මේ ජීවිතයක් අවසන් වනවිට සිතුවිලිවලට තරහා ක්‍රෝධ වේවා, ඒ අනුසය ධර්මයන්ගෙන් පෙන්නනුම් කරන රාග අනුසය, පටිස අනුසය, මාන අනුසය, විචිකිච්චා අනුසය, බවරාග අනුසය, අවිද්‍යා අනුසය යන මේ කියන අනුසයය ධර්මයන්ගෙන් සංග්‍රාහය ලබලා තමයි ජීවිතයක අවසානයේ, මරණාසන්න මොහොතේ නැවතත් ඒ සසර උප්පත්තිය ලබන්න අවශ්‍ය කරන හේතු සැපයෙන්නේ.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේගේ දේශනයෙන් පෙන්නුම් කළා මේ සය ඉන්ද්‍රියන්ගෙන් හටගන්න මේ තෘෂ්ණාව යම් කෙනෙක් වලක්වා ගන්නේ නැත්නම් ඔවුන් දුගතියට යන එක වලක්වන්න බැහැ. අපාගතවෙත එක වලක්වන්න බැහැ.

ඒ නිසා පින්වත්නි මේ මනුෂ්‍ය ජීවිතයේ අප කළ යුතු ලොකුම කාර්යය කුමක්ද...? මේ උතුම් බුදුරජානන් වහසන්සේගේ දේශනා තුලින් සතර අපායෙන්වත් නිදහස් වෙන්න අවශ්‍ය කරන සමයක් දෘෂ්ඨිය ඇතිකර ගැනීමයි. එනම් සක්කාය දිට්ඨිය පහකර ගැනීමයි. සංයුක්ත නිකායේ සත්තා කියන සූත්‍රයේ දේවතාවෙක් සැවැත් නුවරදි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ඉදිරියේ ප්‍රකාශ කරනවා,

" ස්වාමිනි හිස ගිනිගත්තකුසේ, සැතකින් පහර ලද්දෙකුසේ, වහ වහා රාගය පහකළ යුතුය.... "

....මේ ප්‍රකාශයට භාග්‍යවතුන් වහන්සේ උත්තර දෙනවා....

" හිස දැවෙන්නෙකුසේ, සැතකින් පහර ලද්දෙකුසේ, වහවහා සක්කාය දිට්ඨිය දුරුකළ යුතුය.... "

මේ රාග ද්වේශ මෝහයන්, අපිට සංසාරයේ මහා වෙනසකාරව, විවිධ දුක්ඛිත තත්වයන්ට පත්කරන්නට හේතුවන නමුදු ඒ රාග ද්වේශ මෝහ දුරුකරන්නට පළමුව සක්කාය දිට්ඨිය දුරුකළ යුතුයි. සංයෝජන බැමි දහයක් ඇති බව අපි දන්නවා. ඒ මුලටම පෙන්නන්නේ සක්කාය දිට්ඨිය. සක්කාය දිට්ඨිය සංයුක්ත නිකායේ පෙන්නුම් කරන්නේ,.... මේ දෘෂ්ටිය උපදින්නට හේතුකාරක වෙන්නේ කුමක්ද....?

මේ පින්වතුන් දන්නවා සක්කාය දිට්ඨිය කියන වචනයේ අර්ථය මමය මාගේය කියන ආත්ම හැඟීමක් බව. මේ පංචස්කන්ධය කෙරෙහි යමකට වේනම් එයට කියනවා සක්කාය දිට්ඨිය කියලා. මේ රූප වේදනා සංඥා සංකාර විඤ්ඤාණා කියන ස්කන්ධ පංචකය යමෙකු මමය මාගේ කියලා සිතනවා නම්, ඵලෙස පිලිගන්නවා නම්, ස්ථිරව පවතින දෙයක් කියලා පිලිගන්නවා නම්, ඒ තමයි සක්කාය දිට්ඨිය. මේ සක්කාය දිට්ඨි සූත්‍රය සැවැත් නුවරදි තික්සුන් වහන්සේලාට දේශනා කරනවා

"මහණෙනි මේ සක්කාය දිට්ඨිය උපදින්නේ කුමක් හේතු කරගෙනද....?මහනෙනි මේ රූපය ඇසුරු කරගෙන සක්කාය දිට්ඨිය උපදි. රූපය හේතු කරගෙන සක්කාය දිට්ඨිය උපදි. රූපය ප්‍රත්‍ය කරගෙන සක්කාය දිට්ඨිය උපදි. වේදනාව සංඥාව සංකාර විඤ්ඤාණා, ඇසුරු, ප්‍රත්‍ය, හේතු කරගෙන මේ සක්කාය දිට්ඨිය උපදි "

ඊලගට බුදුහාමුදුරුවෝ වදාරනවා මහණෙනි

- " මේ රූපය නිත්‍යද, අනිත්‍යද....? "
- " ස්වාමිනි අනිත්‍යයි.... "
- " අනිත්‍ය නම් මේ රූපය පරිහරණය සැපක්ද, දුක්කද....? "
- " ස්වාමිනි දුක්කයි "

" එසේ නම් අනිත්‍ය වන දුක්ඛන මේ පංචස්කන්ධය, මේ රූප ස්කන්ධය, වේදනා ආදි ස්කන්ධ ඇසුරු නොකරගෙන සක්කාය දිට්ඨිය උපදිනවද....?"

" නැත ස්වාමිනි. "

" මහණෙනි මේ ස්කන්ධයෝ ඇසුරු කරගෙනමයි, රූපය ඇසුරු කරගෙනමයි, සක්කාය දිට්ඨිය උපදින්නේ. අනිත්‍ය වන රූපය, අනිත්‍ය වන වේදනාව, අනිත්‍ය වන සංඥා, සංකාර, විඤ්ඤාණ, කියන ස්කන්ධයෝ ඇසුරු කරගෙනමයි මේ දූෂ්ටිය හෙවත් මම යන හැඟීම හිතේ පහල වෙන්නේ."

යම් විදියකින් මේ ස්කන්ධ පහ හේතු ප්‍රත්‍යයෙන් හටගන්න බව, එනම් ඒ ස්කන්ධ, පහ ස්කන්ධ පහක් මිස, ඇතිව නැතිවන, අනිත්‍ය වන ස්කන්ධ පහක් මිස, යමෙකු හෝ යමෙක් නොවන බව දැකින්නට නම්. අපි මනාව මේ රූප ආදී ස්කන්ධ පිලිබඳ, හේතු ප්‍රත්‍යන්ගෙන් හටගන්නා ස්වභාවය හඳුනාගත යුතුයි. අවබෝධ කළ යුතුයි.

රූපය පිළිබඳ බුදුරජාණන් වහන්සේ වදාලා, මේ රූපය කියන්නේ පඨවි, ආපෝ, තේපෝ, වායු, කියන සතර මහා ධාතූන්ගේ එකතුවක් කියලා.

...අපි මෙය ධාතීර උදාහරණයකින් තොරා ගනිමු.....

පොකුණක මලක් පිපෙනකොට ඒ මල හැදෙන්නේ කොහොමද කියලා බැලුවොත් අපිට පැහැදිලි වන කරුණක් තමයි ඒ මල සැකයෙන්නට ඒ පොකුණේ, මලනොවන මඩ, මලනොවන වතුර, මලනොවන හිරු එළිය, මලනොවන වාතය දායක වෙනවා කියලා. ඒ මල තුල අපිට දැකින්නට මඩ, හිරු, එළිය, වාතය, වතුර, වශයෙන් පිටින් දැකින්නට දෙයක් නැත. අපි වෙනම දෙයක් ලෙස මල සලකනවා. ඒ මල ක්‍රමයෙන් පරවී, කුණුවී ගිහිල්ලා නැවතත් පළමු මඩ නොව, නැවතත් මඩ බවට පත්වෙනවා. පලමු වතුර නොවෙයි දියර බවට පත්වෙනවා, ඒ කොටස්වලට තුනීවෙලා යනවා. දිරාපත් වෙලා කුණුවෙලා යනවා. ඒ අනුව අපිට පෙනෙනවා මේ මල යනු ඒ මඩවල උපකාරය වගේම හිරු එළිය වාතය ජලය යන හේතු හතරේම තවත් ස්වභාවයක්, තවත් සංකලනයක්, අන් පරිද්දකට වෙනස් වීමක්, පෙරලීමක් බව, ඒ මල.

පින්වත්නි පඨවි කියලා කියන්නේ, මේ අපත්, අප ශරීරයත්, අප අවට සියලුම දේක ඇති තද ස්වභාවය. තදකරන. කුඩුකරන, දූවිලි කරන ස්වභාවය ලෙස හඳුන්වනවා. එතකොට අපේ ශරීරය ඇතුලු අවට ඇති සියලු භාණ්ඩ, මහපොලව ඇතුලු සියලු දේවල ඇති පඨවි ස්වභාවය තද ස්වභාවයයි. පඨවි ධාතුව කියනකොට මේ ශරීරයක පඨවියද පොලවේ තියෙන පස්වල පඨවියද ගහක තියෙන පඨවි ස්වභාවයද ආදී වශයෙන් බලන්නේ නැහැ. අපි දකින්නේ සියලු දේවල තිබෙනවා පඨවි ධාතුව. එනම් තද ස්වභාවය. ඒ වගේම ආපෝ ස්වභාවය, ගලන වැගිරෙන දියකරන ස්වභාවයයි. ඒ වගේම වායු මේ සොලවන හමන සුළඟේ ස්වභාවය. තේපෝ ධාතුව හෙවත් දවන තවන දිරවන පැසවන ස්වභාවය. මේ ධාතූන් හතර තමයි පින්වතුනේ මේ ලෝකයේ ඇති සෑම දෙයකම අන්තර්ගත වන්නේ. එතකොට මේවා අඩු වැඩි වශයෙන් එකක් අනෙකෙක් වෙන්නරන්නට බැරව අවිනිච්ඡෝගි ස්වභාවයකින් පවතිනවා. අපට ප්‍රධානව තද දෙයක්සේ නැත්නම් පඨවි ධාතුව වැඩියෙන් පෙනෙන්නේ එහි පඨවි ධාතුව වැඩියෙන් ඇති නිසායි. අනෙක් ධාතූ තුන නැතිව නොවෙයි.

ආපෝ ධාතුව වැඩිපුර පවතිනවිටයි අපිට ඒවා වැඩිපුර වතුර වගේ පෙනෙන්නේ. ගලන වැගිරෙනසේ පෙනෙන්නේ. වායු ධාතුව තුල වාතය ඇතුලු අතින් ධාතූ තුනම අන්තර්ගතයි. එහි වායු ධාතුව වැඩිපුර ඇති නිසා එය වාතය ලෙස පෙනෙනවා. තේපෝ ධාතුවේ තේපෝව වැඩි නිසා අනික් ස්වභාවයක් සමඟ තේපෝ ධාතුව ප්‍රධාන ලෙස පෙනෙනවා. නමුත් පින්වත්නි මේ පඨවි ආපෝ තේපෝ වායු කියන මේ ධාතූන්ගේ ස්වභාවය නිරන්තරම වෙනස්වේ. ඒ වචන තුල ඇතුලත්ව ඇත්තේ ඇති බවක් නොවෙයි ක්‍රියාත්මක ස්වභාවයකි. තද කරන කුඩු කරන දූවිලි කරන ස්වභාවය.

එවිට බලන්න භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාලා මේ රූපයනම් මහනෙති අනිත්‍යමය. ක්ෂණිකබවයි. වහා ඉපිද නැසෙන සුළුයි. සංඛත ධර්මයන්ගේ ස්වභාවය හේතු ප්‍රත්‍යන්ගෙන් හටගන්නා සෑම දෙයකම ස්වභාවය බුදුනාමුදුරුවෝ වදාලේ උප්පාදෝ පඤ්ඤායති. වයෝ පඤ්ඤායති, ධීතස්ස අඤ්ඤත්තං පඤ්ඤායති.

හටගන්නේමක් පෙනේ. නැසීමක් පෙනේ. ඒ අතර දිරිමක් පෙනේ. පැවැත්මක් නොපෙනේ. වෙනස්වීමක් පෙනේ, පැවැත්මක් නොපෙනේ. ඒ අනුව මේ සෑම දෙයක්ම නිරන්තරව වෙනස්වේ. මේ වෙනස්වීම අපේ මේ බාහිර ඇසකට පෙනෙන්නේ නැහැ. අපි නුවනින් දැකිය යුතු දෙයක්.

රූපය පෙනෙපිඩකි කියලා බුදුනාමුදුරුවෝ ජේණු සුත්‍රයේ වදාලා.

....ජේණු පිණ්ඩු පමං රූපං....

දැන් අපි මේ ශරීරය දෙස බලමු. අප අවටත් ඒ වගේමයි. අපේ ශරීරයත් විලෙසින් බැලුවොත් අපට පැහැදිලිව පෙනෙනවා යම් දිනක මෙවන් ශරීරයක් අපට තිබුණේ නැහැ. මවුපියන්ගේ මුලධර්මවල එකතුවකින් මවුකුසේ හටගත්තා. එය ඇතැවටත් නොපෙනෙන සියුම් තන්වයක්. එහි අඩංගු රූප කලාප ස්වභාවය නැසෙනකොට, මවුකුසේ ඇති ආහාර ඔජාව ප්‍රත්‍ය වෙලා, ඒ පෙන බුබුලු වැනි කුඩා සෛල දෙක තුනක් නැසෙනකොට ඊට වඩා වැඩි වැඩියෙන් හැදෙනවා. පහක් නැසෙනකොට දහයක් හැදෙනවා. දහයක් නැසෙනකොට විස්සක් හැදෙනවා.....

මේවා හැදෙන්න අවශ්‍ය කරන ආහාරය මුලදි මවු කුසේත්, අනතුරුව මවගේ පෙකනිවැල මාර්ගයෙන් ඒ කලලයට ලැබෙනවා. ඒ කලලයේ ඇතුල්වු ඒ සෛලවල පෙනුබුබුලු වැනි රූප කලාප ඉපිදෙමින් නැසෙමින්, නැවත උපදෙමින්, නැවත නැවතත් ඉපදෙන්නේ තිබුණු ඒවා නෙවෙයි, අලුතින් නැවත නැවත පහලවෙන්නේ. මවු කුසෙන් බිහිවුනාට පස්සේ ඒ දරුවගේ ශරීරයට ආස්වාස වාතය ඇතුල්වුනා. ඇතුලත ඇති කිලුටු වාතය පිටවුනා. ආස්වාස වාතය ඇතුල්වුනා. මේ ආශ්වාස වාතයේ ඇත්තේ යමක් දවන හෙවත් ඔක්සිජන් වාතයයි. ඒ වාතයේ යමක් දැවීම හෙවත් ඔක්සිජන් වාතය ශරීරයේ ඇති ලේ ධාතුව සමඟ මිශ්‍ර වෙලා ආහාර ඕජාවේ, ඒ ස්වභාවය සමඟ මිශ්‍රවී සෛලයක් ගානේ ශරීරය පුරා දැවීමකට පත්වී තමයි ශරීරය උනුසුම් වෙන්නේ. ඒත් සමඟ වහා ඉපිද නැසෙන ඒ දිරන කොටස් දිරමින් නැසෙන කොටස් ප්‍රාස්වාස වශයෙන්, දහඩිය වශයෙන්, ශරීරයේ විවිධ නව දොරකින් දිරන කොටස් බැහැර වෙනවා. අනතුරුව අනතුරුව මව්ගෙන් ලැබෙන කිරි ටික ආදී ආහාර වලින් ප්‍රත්‍යවෙලා සිරුරේ රූප කලාපයේ නැසෙනවට වඩා වැඩි ප්‍රමාණයක් හැදෙනවා. පෙනුබුබුලු පිළිබඳ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වදාල උපමාව මෙනෙහිකර බලන්න. මේ රූපය නිත්‍ය එකක් නොවෙයි. මුලින් සඳහන් කළ මලක උපමාව වගේම මේ සිරුරෙන් මම කියලා, මගේ කියලා, පෞද්ගලිකව දෙයක් නැහැ.

මේකේ මුලධර්ම ටිකත් මව්පියන්ගේ මුලධර්ම වලින් හටගත්තේ. අනතුරුව අනතුරුව ගන්නා ආහාර ප්‍රත්‍යයෙන්, ජලය ප්‍රත්‍යයෙන්, ආස්වාස වාතය ප්‍රත්‍යයෙන් හේතුවෙලා මේ ශරීරයේ තිබෙන රූප කොටස් ඉපදෙමින් නැසේ. තියෙන ශරීරයක්සේ පෙනුනත් අපිට සැක නැහැ මොහොතක් මොහොතක් පාසා මේ ශරීරය ඉපිද නැසෙන බව. එයට හොඳම සාක්ෂිය තමයි මේ ආස්වාස ප්‍රස්වාස සිද්ධිය. කාය සංකාරය ආස්වාස වාතයයි කියලා වේදල්ල සුත්‍රයේ සැරියුත් නාමුදුරුවෝ වදාලා. කාය නැසෙන නැසෙන ගානේ නැවත රාශි කරන්න මේ ආස්වාස වාතය මූලික වන බව.

මෙහෙම බලනකොට පින්වත්නි, අහන්නර පඩි ආපේ තේපේ වායු වශයෙන් මේ ශරීරය සලකනකොට, බාහිර පඩි ආපේ තේපේ වායු බාහිරෙන් සලකන කොට, පඩි ආපේ තේපේ වායු ස්වභාවය එකක්ම නිසා, එනම් වාතය පිටින් තිබුනත් ශරීරයට ඇතුලත් වුනත් වාතයමයි. ජලය බාහිරෙන් තිබුනත් අපි පානයකර ශරීරගත වුනත් ඒවා ජලයමයි. ආපේ ධාතුවමයි. මෙලෙසින් බලන්න පඩි ආපේ තේපේ වායු අප තුලත් අප අවටත් මේ ධාතූන්ගේ ස්වභාවය නිරන්තර වෙනස් වෙමින් පවති. මේ වෙනස්වෙන ස්වභාවය අපි නුවනින් අවබෝධ කරනවිට, නුවනින් පුත්තක්ෂ කරනවිට, අපිට වැටහෙනවා පවතින ශරීරයක් නැහැ. පවතින දෙයක් නැහැ. මේ ඇස කන නාසය දිව ශරීරය කියන ඉන්ද්‍රියන්ගේ ක්‍රියාකාරීත්වයෙන් අප ලෝකය විවිධ ආකාරයෙන් තීරණය කළත් පින්වත්නි හැමවිටම පවතින්නේ අනිත්‍ය ස්වභාවය පමණයි.

නමුත් ජීවිතයේ කුඩාම කුඩා අවධියේදී අපේ මේ ඉන්ද්‍රියන්ට මුණගැසෙන හේතු, ඇසට රූපය, කනට ශබ්දය, නාසයට ගන්ධය, දිවට රසය, ශරීරයට ස්පර්ශය, මේවා මුණගැසෙන විට මුලදී අපට ඒවා පිළිබඳව තොරා බේරාගන්නට තරම්, හඳුනාගන්නට තරම්, තීරණයක් ගන්නට තරම්, දැනීමක් අප ලඟ තිබුණේ නැහැ. ඒ කුඩා දරුවාගේ ඇසේ වක්කු ප්‍රසාදය හරියට කැඩපතක ඇති පැහැදිලිතාවය වගේ. කැඩපතකට ඉදිරියෙන් ඇති වස්තුවක හෙවනැල්ල ආලෝකය උදව්වෙන් වැටෙනවා වගේ මේ ඇසට ඉදිරියෙන් ඇති වස්තුවල ආලෝකය උදව්වෙන් හෙවනැල්ල වැටෙනවා. ප්‍රතිබිම්බයක් වැටෙනවා. කුඩාම කුඩා කාලයේ ඒ දරුවාට ප්‍රතිබිම්බය පිළිබඳ එක්වරම තීරණයක් ගන්නට බැහැ. තමන්ගේ දෙමව්පියේ කවුද කියලා තීරණයක් ගන්න බැහැ. මා ඉන්නේ කුමන තැනකද, කුමන නිවසකද, මේ පරිසරය කුමක්ද ආදී වශයෙන් එකිනෙක වෙන්කරගන්න හඳුනාගන්න, කොටස් කරගන්නට බැහැ. අපි දන්නවා අනුකරණයත් එක්ක තමයි, අනුන්ගේ දැනීමත් එක්ක තමයි, ලෝකය අපි මුලින්ම හඳුනාගත්තේ. ඒ වෙන්කර හඳුනාගන්නකොට අපි දන්නෙම නැතිව ඒ වෙන්කර හඳුනාගත්ත දේවල් නැවත සිහිවෙන්නට කාරණා බවට පත්වුනා. නැවත මතක්වීමට කාරණා බවට පත්වුනා.

කනට ඇසෙන ශබ්ද පිළිබඳවත් එලෙසමයි.විවිධ ශබ්ද ඇසෙනවා,ගඳ සුවඳ නාසයට ලැබෙනවා,දිවට රස ලැබෙනවා,කයට ස්පර්ශ ලැබෙනවා. මේවා පිළිබඳ නිගමනයකට එළඹෙන්නට තරම් මනසිකාරයක් හෙවත් දැනගැනීමට අවශ්‍ය කරන හේතූන් මනසේ කුඩාකල තිබුණේ නැහැ. වෙන එකක් තබා මේ මම, මේ මගේ කියලා මේ කය ඇසුරේ සක්කාය දිට්ඨියට අවශ්‍ය කරන හේතු මුලින්ම යටපත්ව පැවතුනේ.ටිකෙන් ටික මේ දෙමව්පිය ඇසුරෙන්, වැඩිහිටියන්ගේ ඇසුරෙන්, අනුකරනයෙන්,මේ පුතාගේ අනපය.මේ පුතාගේ අම්මා.කෝ දෙන්න නියපොතු කපන්න,මේ පුතාගේ ඇඳුම්.මේ සෙල්ලම් බඩු,මේවා අයිති ඔයාටමේවා අයිති අයිසාට.... මෙහෙම ...මෙහෙම බෙදෙනකොට, වෙන්කරනකොට නොදැනීම පින්වතුනි යටපත්ව තිබූ ඒ අනුසය ධර්මයන්ගේ ස්වභාවය මතුවෙලා මේ කය මම කොට ගත්තා. මේවා මගේකොට ගත්තා. මේවා මගේ නොවන දේවල්ය, මේ තමනගේ අනුන්ගේ කියලා කුමකුමයෙන් මනස සක්කාය දිට්ඨියෙහි බැඳුනා.

මේ බැඳුනු ස්වභාවය සමඟ මේ ඉන්ද්‍රියන් ලෝකය වෙන්කර ගත්තේ, තීරණය කරගත්තේ, වරක් හමුවෙන හමුවෙන ලෝකයමයි මේ නැවත නැවත හමුවෙන්නේ. අප මුලින් සඳහන් කළා යම් ධර්ම කොටසක්. එහිදී මේ පින්වතුන්ට වැටහුනා මේ ලෝකය නිරන්තරයෙන්ම වෙනස්වන බව.

දුර්ගතිකයෙක් ගඟක් දිහා බලා ඉඳලා කියනවා, ගඟ කියන්නට නැතත් නැහැ.ගඟ කියලා නම් කරන්න හදනකොට ඒ වතුර ගිනිල්ලා.

....නම් කරන්නට බැහැ.ගලනවා...

ඒ වගේ පින්වත්නි මේ ලෝකය සත්‍ය වශයෙන්ම අපි නම් කරන්න හදනකොට, ඒ නමත් එක්කම ඒවට හිත‍ය ස්වරූපයක් මතසේ තහවුරු වුනා. ...හොඳට කල්පනාකර බලන්න....

මලක් පිළිබඳ අපි දැකලා ඒ මලට නමක් තියනවා. මානෙල් මලක්, නෙළුම් මලක්, ඒ මල එක්කෝ හැමවිටම පවතින්නේ පරවෙන ස්වභාවයක. එසේත් නැත්නම් පිපින ස්වභාවයක.

....වැස්ස කියනකොට වහිනවා කියලා වෙනම නොකිව්වත් අපි දන්නවා වැස්ස කියන වචනය තුල වහින බව ඇතුලත්.

....ගඟ කියන වචනය තුල ගලන බව ඇතුලත්. නමුත් ගඟ කියලා වෙනම කියලා, ගලනවා කියලා වෙනම කියන්න ටුනේ ව්‍යවාහාරික ලෝකය තුල අපිට ඒ ව්‍යවාහාරයට අවශ්‍ය කරන හිසාය. ගලනබව එහි ඇතුලත් බව වැටහෙනකොට පින්වත්නි නමක් දීමෙන් අපට යමක් සංඥා කරන්න සිද්ධවුනු බව ජේනවා.

බුදුහාමුදුරුවෝ වදාලා " මහණෙනි සංඥාවේ විපාක ව්‍යවාහාරයයි "

මේ ව්‍යවාහාරයට අපි ආවේ යමක් සංඥා කරලයි. ඒ සංඥාවත් එක්කම අපේ හිතේ හටගත්තා යම් කිසි සංඥා මාත්‍රයක්.වැස්ස පිළිබඳ සංඥා මාත්‍රයක්. දැන් වැස්ස කියලා කියනකොට මේ වෙලාවේ වැස්සක් නොතිබුනත් අපේ හිතේ වැස්ස මැවෙනවා.

නමුත් හිතේ මැවෙන වැස්සෙහි වතුර නැහැ.....!

....අපි ලබන මාසේ නෙළුම් මල් පුජාවක් තියෙනවා. නැත්නම් ගිය මාසේ පුජාවක් සිදුකළා කියනකොට අපේ හිතේ නෙළුම් මල් මැවෙනවා. නමුත් ගිය මාසේ සිදුකළ නෙළුම් මල්වල කොටසක්වත් දැන් නැහැ. ඒවා දිරලා විනාශ වෙලා. ලබන මාසේ පුජා කරන්න හිතන නෙළුම් මල්වල පොට්ටුවක්වත් තව ඇතිවෙලා නැහැ.

නමුත් අපේ හිතේ ඒ පිළිබඳ සංකල්පයක් එක්ක සංඥා මාත්‍රයක් මැවෙනවා. මේ තමයි සංඥාවක ස්වභාවය. මේ සංඥා අරඹයා විඳීම ඇතිවෙනවා. මනාප සංඥා, අමනාප සංඥා, ප්‍රිය සංඥා, අප්‍රිය සංඥා, වශයෙන්.ඒ විඳීම සමඟ සංඛාර ඇතිවෙනවා. එනම් ලෝභ, ද්වේශ, මෝහ, හිතේ රැස්වෙනවා. ලෝභ, ද්වේශ, මෝහ,අලෝභ, අද්වේශ, අමෝහ,ඒ ...ඒ සංඥාවේ විවිධත්වය අනුව හිතේ පහල වෙනවා. ඒ අනුව විඤ්ඤාණය ඒ බව දැනගන්නවා. මෙම විඤ්ඤාණයේ ස්වභාවය තමයි සංඥාවෙන් යමක් හඳුන්වා දෙන්නේ. එය දැනගන්න එක තමයි විඤ්ඤාණයේ ස්වභාවය. මේ රූප වේදනා සංඥා සංඛාර විඤ්ඤාණ කියන ස්කන්ධ පහ පින්වතුනි වහා ඉපිද වහා නැසෙනවා. ඇස නිසා උපදිනවා, ඇහැට යමක් ගැටෙනකොට, කන නිසා උපදිනවා ශබ්දක් ගැටෙනකොට, නාසයට ගඳ සුවඳ දැනෙනකොට ඒ ඝාතවිඤ්ඤාණය,ගඳ සුවඳ දැනගන්න සිත පහලවෙනවා. දිවට රසයක් ගැටෙනකොට ඒ රසය පිළිබඳ දැනගන්න පිවිහා විඤ්ඤාණ පහල වෙනවා. ස්පර්ශ දැනගන්න කාය විඤ්ඤාණ,මනසට එන අරමුණු නිසා මනෝද්දියේ පහල වෙන රූප වායා සංඥා මාත්‍ර විඤ්ඤාණයෙන් දැනගන්න මනෝ විඤ්ඤාණ. මේ විඤ්ඤාණ ඒ ඒ වර්තමාන හේතු ප්‍රත්‍යයෙන් ඒ ඒ වර්තමාන හේතු නිසා හටගන්නවා. ඒවා නිරුද්ධ වෙනවා. අතීතයේ හටගත් රූප වේදනා සංඥා සංඛාර විඤ්ඤාණ අතීත හේතූන් සමඟ ඇති වුනා. එහිම නිරුද්ධ වුනා.

දැන් මේ මොහොතේ ඇස කන ආදී ඉන්ද්‍රියන් ඇතිවෙන්නට, ප්‍රසාද ඇති වෙන්නට, මේ මොහොතේ ආස්වාස ප්‍රාස්වාස ක්‍රියාවේ උදව්වෙන්, හේතු ප්‍රත්‍යයෙන් හටගන්නවා. අනෙකුත් හේතූන් උදව් ඇතුව මේ මොහොතේ හටගන්නා ස්කන්ධයෝ මේ මොහොතේම නිරුද්ධ වෙනවා. මේවායෙන් කිසිවක් අනාගතයට යැවෙන්නේ නැහැ. ඒ වගේම අනාගතයට අදාල හේතු ප්‍රත්‍යයන් දැන් නැති නිසා ඒ ඒ අවස්ථාවට අදාල හේතුවලටයි ඒ ඒවලට හටගන්නේ. ඒ නිසා අතීතයෙන් ආව ආත්මයක් හෝ මම යන්නක් වර්ථමානයට මේ ස්කන්ධ සමඟ එන්නේ නැහැ. ඒ ස්කන්ධයෝ හේතු ප්‍රත්‍යයෙන් හටගන්නවා, නිරුද්ධ වෙනවා, කියන අවබෝධය අපි ලබන්න ...ලබන්න මේ සක්කාය දිට්ඨිය බැඳුණ සිත නිදහස් වෙනවා. මම යන්නක් පිලිගන්නට බැරිබවට අපට ප්‍රත්‍යක්ෂ වෙනවා. ඉතිං මේ කරුණු යෝනිසෝ මහසිකාරයෙන් මෙනෙහි කරන්න. සිහිකරන්න. ඒවිට අපිට මමයන, මගේයන, හැඟීම ව්‍යවාහාර මාත්‍රයක් මිස විය උපාදානය කරගන්නට, දැඩිව ගන්නට හේතු ඇති ඒ අවිද්‍යාව පහ වෙනවා.

ඉතිං පින්වතුන්ට මේ කරුණු ටික මතක් කළේ මේ සඳහා හොඳමදේ තමයි නිතර කළ්‍යාණ මිත්‍ර ආශ්‍රය. සද්ධර්ම ශ්‍රවණය. ඒ ධර්මය ඇසුරුකළ යෝනිසෝ මහසිකාරයෙන් ඒවා මෙනෙහි කරන්න ඕනේ. සිහිකරන්න ඕනේ. ඊට අනුව ජීවිතයේ අප අනුසගත කරගන්න ඒ මූල ධර්මයන් වලින් වෙහෙස විඳින්නේ නැතිව, පීඩා විඳින්නේ නැතුව, සසරින් මිඳෙන්නට අවශ්‍ය කරන ධර්ම මාර්ගය සම්පූර්ණ කරන්න අපි මහන්සි ගන්නට ඕනේ.

පින්වත්ති කවදාවත් මේ සසර ඇතිවීමක් ලැබෙන්නේ නැහැ. මේ සංසාර ගමන තුල සැරිසරලා සසර කවදාවත් නිමාවක් දකින්නට බැහැ. ඒ නිසා මේ අවස්ථාවේ කාරුණික පින්වතුන් කල්පනා කරගන්නට ඕනේ ඉතාම වටිනා උතුම් අවස්ථාවකට සහභාගි වෙලා තිලෝගුරු බුදුරජාණන් වහන්සේගේ සද්ධර්මය බිඳක් ශ්‍රවණය කළා. මේ ධර්මශ්‍රවණය කිරීමෙන් මේ පින්වතුන් මේ අවස්ථාවේ තෙරුවන් කෙරෙහි ශ්‍රද්ධාව ගෞරවය චිතරක් නොවෙයි ඒ භාග්‍යවතුන් වහන්සේගේ උතුම් සද්ධර්මය ශ්‍රවණය කිරීමෙන් ප්‍රඥාව යම් තරමකට ඇති කරගන්නා. ඒ ඇති කරගත්තාට ප්‍රඥාවත්, සිද්ධිකරගත්තාට මේ කුසල ධර්මයෙන් කරන කොට ගෙන මේ පින්වත්ත හැමදෙනාට මේ උතුම් කුසල ධර්මයන්ගේ ආනිසංසයන්ගෙන් කළ්‍යාණ මිත්‍රසේවනය ලැබේවා. සත්ධර්ම ශ්‍රවණය ලැබේවා. ඒ තුලින් මේ පින්වතුන්ගේ ධර්ම ඥාණය වැඩි දියුණුවෙලා සංසාරයෙන් මිදීමට අතිඋතුම් අමාමහ නිර්වාන සම්පත්තිය ඤාණයෙන් කරගැනීමට හේතු වාසනාවේවා කියලා ප්‍රාර්ථනා කරගන්න.

ඔබ සැමට තොරවින් සරණයි

(මෙම ගුවන් විදුලි ධර්ම දේශනය සඳහා ඵදින දායකත්වය දැරුවේ මන්නේගොඩ නිවාස සංකීර්ණයේ නන්දනි පෙරේරා ලියනගේ මහත්මිය ඇතුලු පවුලේ සැම,ඇතුල් කොට්ටේ කොටුබැම්ම පාරේ නිමලා ඩයස් මහත්මිය,අම්බලන්ගොඩ ධම්මකුසල මාවතේ ටී. ජයතිලක මහතා ඇතුලු පවුලේ සැම,බුස්සේ පද්මිණී. සුසිලා, පුප්පා, ධම්මිකා, නිලක් ගුණරත්න,බොරලැස්ගමුව කටුවාවල කුසුම් සෙනවිරත්න මහත්මිය හා පුතා දුව යන පින්වතුන්ය.)

Venerable Rev. Siyabalapitiya Buddarakkitha thero

Sri Buddarakkitha Assramaya, Bikku Traning Centar,
Galkadawala Road, Medagammana,
Katukeliyawa,
Anuradapuraya, Sri Lanka
land phone :0094 - 0352 859 639

Venerable Rev. Galatara Dammarakkitha thero

Buddarakkitha Assramaya, Metiyagane,
Beligala (Sabara),
Alawwa
Sri Lanka
land phone :0094 - 0353 350 585
Mobile phone : 0094 - 0715 950 400

(ඔබගේ ධර්ම අවබෝධය වර්ධනය පිණිස, ඔබ අතට ලැබීමට සැලැස්වූ මෙම පොත කියවූ පසු, උතුම් පුණ්‍ය ක්‍රියාවක් ලෙස අරමුණු කරගෙන, හැකි තරම් ඔබගේ හිතවතුන්ට සලස්වන්නේ නම් එය ඔබ කරගන්නා වටිනා කුසලයකි. අවම වශයෙන් ඔබේ පිවිතකාලයේදී විසිපස්දෙනකුටවත් කියවීමට සලස්වා ඒ උතුම්ම දානයවන ධර්ම දානයමය පිංකම ඔබේ පිවිතයට එක්කරගන්න. ඔබේ දායකත්වය යටතේ ඔබගේ ප්‍රදේශයේ මෙම පොත මුද්‍රණයකරවා බෙදීමටද හැකි නම් එයද මහඟු පිංකමකි.)

මෙම ස්වාමීන් වහන්සේලා වැඩිවසන වෙනත් ආරාම

ශ්‍රී බුද්ධිරක්ඛිත හික්ෂු පුහුණු ධර්මායතනය,

ගල්කඩවල පාර, මඩගම්මන මාවත, කටුකැලියාව අනුරාධපුරය

සාර්පුත්ත ආශ්‍රමය ගොඩගේවත්ත, පූජානගරය, අනුරාධපුරය.

ශ්‍රී බෝධිඥාණාරාමය, අංක 33 සංඝමිත්තා මාවත පූජානගරය, අනුරාධපුරය.

ශ්‍රී බෝධිරාජාරාමය, පාර්ටගම, ගලතර, මාවනැල්ල.

ශ්‍රී සම්බෝධි ආශ්‍රමය, අඹගම්මන, නාරම්මල.

සේනානායක ආරාමය, පැරණි නගරය, මාදුම්පේ.

තාවනා මධ්‍යස්ථානය, මහඋලුපිටිය, වයි හන්දිය, මීගමුව.

මෙය නොමිලේ බෙදන පොතකි. මෙවන් ධර්ම සාකච්චා හා ධර්ම දේශනා ඇතුලත් වෙනත් පොත් හා CD පිළිබඳ විස්තර සඳහා පහත දුරකථන අංකය අමතා ඔබට ලබාගත හැක.

ස්තූතියි

චන්.චන්ද්‍රකුල

(දුරකථන අංක : 0094 - 0785 271 274 - 0094 - 077 44 88 776)

කෙනෙක් හුදෙකලා වුනාට තෘෂ්ණාව දෙවෙති නම් එතන දෙන්නෙක් ඉන්නවා.

.....**ඤාණිත ව්‍යාජය, තෘෂ්ණාව දෙවෙති නම් කියන්නේ....?**

තෘෂ්ණාව දෙවෙතිකොට ගන්න තැනැත්තා ළඟ හුදෙකලාවක් නැත.

.....**ඒ කියන්නේ ඤාණිත ව්‍යාජය....?**

කොච්චර හුදෙකලාව හිරියත් මමයි මගේ දේවල් එක්කනේ වාසය කරන්නේ.

- අතීතයේ බැඳුන ඒවා
- අතීතයේ රැඳවුනු ඒවා
- අතීතයේ මුලාවුණු ඒවා
- අතීතයේ තර්කාවුණු ඒවා

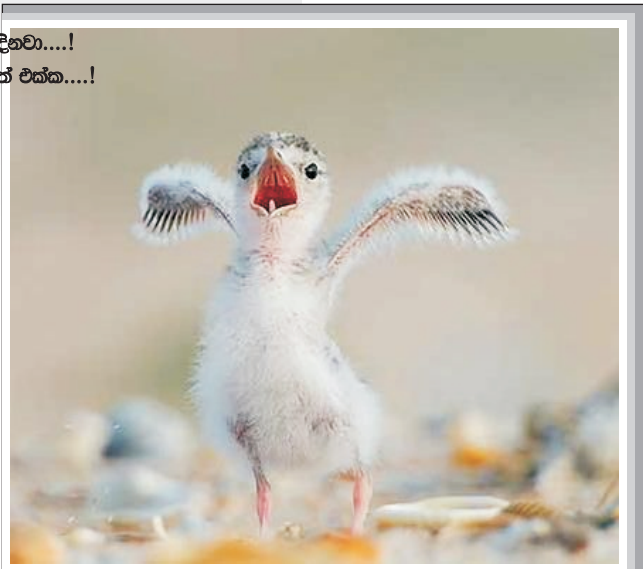
පොදිබැඳගෙන මනසේ රඳවගෙන

එයා හුදෙකලාව තනියම වාසය කලාට බැහැ....!

- ඇතුළෙන් හුදෙකලා නැහැ....!
- එයා හිතරම් අනාගතය අපේක්ෂා කරනවා.
- මෙහෙම වෙනවා නම් හොඳයි.

මට මෙහෙම මෙහෙම ඉන්න තියෙනවා නම් හොඳයි.

- අතීතයේ රස විඳපුවා තියෙනවා.
- ඒවා දැන් මෙහෙති කරලා ආයෙත් විඳිනවා....!
- ඉතිං එයා වාසය කරන්නේ තෘෂ්ණාවත් එක්ක....!

සංවේදී සහෘද පර්ෂදය ඉදිරිපත් කිරීමක්

ISBN 978 - 955 - 8253 - 05 - 7